

Γαμμάδιον

Αρίστερό Φυλετικό Έντυπο

Τεύχος 5 - Εαρινή Ισημερία 2005 - 1 ευρώ

Περιεχόμενα

Εισαγωγή	3
Ερνστ Ραιμ – Γεννημένος Επαναστάτης	4
Εθνικοσοσιαλιστική Επανάσταση	10
Περισσότερο ήθος, λιγότερη ηθικολογία	14
Μάχη μέχρι τέλους	18
Από τη Φαιοκόκκινη Σκοπιά	21
Απλά... Μπολσεβικισμός	22
Για τη Γυναίκα και το Παιδί	25
Ενάντια στον Ιμπεριαλισμό	29
Δικλίδες ασφαλείας των Σιωνιστών	35
Η θρησκεία του Αίματος	39
Εκ των Έσω προς τα Άνω	43

Γ Α Μ Μ Α Δ Ι Ο Ν

Τριμηνιαία Εθνικοσοσιαλιστική Επιθεώρηση
Τεύχος 5 – Εαρινή Ισημερία 2005

Εκδότης: Δημήτρης Καλογιάννης
Αρχισυντάκτης: Αχιλλέας Λύκειος

Για επικοινωνία: gammadion88@yahoo.gr

Στο εξώφυλλο: «Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ νικά τον Διάβολο» του Άλμπρεχτ Ντύρερ.

ΟΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΝΑ ΤΑΥΤΙΖΟΝΤΑΙ ΠΛΗΡΩΣ.

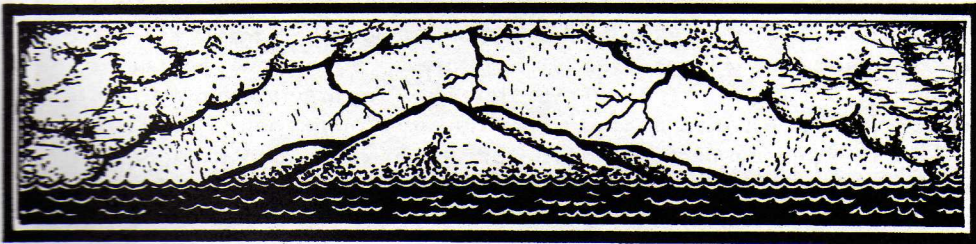
Εισαγωγή

Η εποχή μας μυρίζει πτωμαΐνη. Το τουμπανιασμένο κουφάρι του Δυτικού πολιτισμού αποσυντίθεται ραγδαία. Θρησκείες, δημοκρατίες, ανθρώπινα δικαιώματα, όλα τούτα αποδεικνύονται η μάσκα, πίσω από την οποία κρύβεται το αποκρουστικό πρόσωπο της καπιταλιστικής απληστίας.

Τώρα πια, κι ο τελευταίος πολίτης νιώθει στο πετσί του πως ο σύγχρονος κόσμος της «ελευθερίας», της «δημοκρατίας», του «χριστιανικού ανθρωπισμού», του «καθωσπρέπει πατριωτισμού» δεν είναι παρά μια βιτρίνα. Πίσω από τη βιτρίνα, ένα παγκόσμιο ευδαιμονιστικό όργιο κονόμας και μάσας. Κι είναι όλοι τους εκεί: οι μεγαλοκαρχαρίες του διεθνούς καπιταλισμού, οι στρατοκράτες της αμερικάνικης δικτατορίας, οι ευρω-γραφειοκράτες, οι κατά τόπους κρατικοί και παρακρατικοί λειτουργοί, οι μπάτσοι, οι μυστικοί πράκτορες, το παπαδαριό. Στον κόσμο που χτίστηκε πάνω στον τάφο του Χίτλερ, όλοι οι κήρυκες «αρχών», όταν καλούνται να διαλέξουν ανάμεσα στις «αρχές» τους και το χρήμα, πέφτουν πάνω στο χρήμα. Σαν τα σκουλήκια πάνω στο πτώμα.

Ας μη θυμώνουν λοιπόν όσοι μας θεωρούν νοσταλγούς αλλοτινών εποχών. Απλά, ασκούμε την αισθητική της μύτης μας, ενασχολούμενοι με καιρούς που δεν μύριζαν πτωμαΐνη, καιρούς ζωντανούς, και χαρωπούς. Κι οσφραινόμενοι τους ανέμους του μέλλοντος, ετοιμαζόμαστε για έναν καιρό που δεν αργεί. Έναν καιρό που, αντί για πτωμαΐνη, θα μυρίζει μπαρούτι και αίμα.

Αχιλλέας Λύκειος

«Τούτος ο όρκος σάς δένει με τον Άντολφ Χίτλερ,
τον απεσταλμένο των ουρανίων δυνάμεων.

Μην ψάξετε τον Άντολφ Χίτλερ με το νου σας.
Θα τον βρείτε μόνο με τη δύναμη της καρδιάς.»

Ρούντολφ Ες, 1934

Ernst Röhm

«Δεν κάναμε μια απλή
εθνικιστική επανάσταση.
Κάναμε μια
Εθνικοσοσιαλιστική
επανάσταση.
Και η έμφαση βρίσκεται
στη λέξη σοσιαλιστική.»

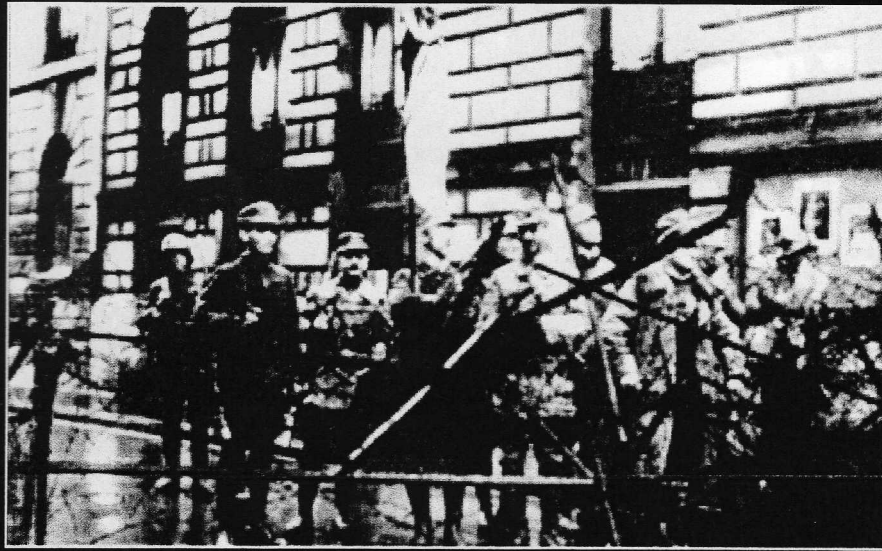
(Βερολίνο, 18 Απριλίου 1934)

Γεννημένος Επαναστάτης

του Άβαδη Κ.

Ο Ερνστ Ραιμ γεννήθηκε στο Μόναχο της Γερμανίας στις 28 Νοεμβρίου του 1887. Από μικρός, ο Ερνστ διακατεχόταν από ένα έντονο πάθος για την Πατρίδα του καθώς και από τις σοσιαλεπαναστατικές ιδέες. Πολυσχιδής προσωπικότητα, για πολλούς ένας αληθίριος, για άλλους ένας διεστραμμένος, για άλλους πάλι ένας επαναστάτης. Πολλά έχουσε λεχθεί για τον ίδιο. Τα περισσότερα άσχημα. Μπορούμε να πούμε ότι αυτός ο άνθρωπος κατασκευοφαντήθηκε όσο κανείς άλλος στο NSDAP. Τον βγάλανε προδότη γιατί, δεν μπορούσαν να αντέξουν το βάρος της αλήθειας και της ντομπροσύνης του. Τον είπαν ανώμαλο, γιατί δεν ήταν φαίνεται αρκετά «φυσιολογικός» όσο οι γραβατοφορεμένοι αστοί. «Ένας αλήτης,» λέγανε οι υποκριτές αστοί, «ένας αμόρφωτος αγροίκος!» Μα τι περίμεναν από έναν πραγματικά ασυμβίβαστο όπως ο Ερνστ Ραιμ;

Ο Ραιμ λοιπόν, έλαβε μέρος σε έναν πόλεμο και σε τρεις επαναστάσεις. Στον Πρώτο Παγκόσμιο ως αξιωματικός του Καΐζερικού στρατού, όπου γνωρίστηκε και έγινε φίλος με τον Αδόλφο Χίτλερ, μπροστάρης στο Κίνημα της Μπυραρίας, στην Εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση του 1933-1934, καθώς και στην καθημερινή επανάσταση στους δρόμους πλάι-πλάι με τους αγαπημένους φαιοχίτωνές του, τον επαναστατικό στρατό του NSDAP, τα περήφανα και αλύγιστα SA! Μετά το Κίνημα της Μπυραρίας και τη φυλάκιση του Χίτλερ, ο Ραιμ μαζί με τον Ρούντολφ Ες ανέλαβαν μαζί να κρατήσουν το Κόμμα ζωντανό. Μετά την αποφυλάκιση του Χίτλερ ήλθε η πρώτη διαφωνία: ο Χίτλερ δεν ήθελε ακόμη ισχυρά SA. Ο Ραιμ, διαφωνώντας, αποφάσισε να πάει στην Βολιβία όπου και κατά την περίοδο 1928-1930, εργάστηκε ως αναδιοργανωτής του Βολιβιανού Στρατού.

Στα οδοφράγματα της 9ης Νοέμβρη 1923. Ο Ραιμ τρίτος από αριστερά με το όπλο στον ώμο. Δίπλα του ο Χίμλερ. Τότε που μάτωναν μαζί.

Στη δίκη για την 9η Νοέμβρη.
Ο Ραιμ δίπλα στον Χίτλερ.
Στο δικαστήριο προφήτηψε:
«Θα έλθει μια μέρα που τούτη η δράκα των
πρωτόπειρων παλικαριών θα μεταμορφωθεί σε
τάγματα, τα τάγματα σε συντάγματα, τα
συντάγματα σε μεραρχίες!»

Ραιμ και Ες.
Οι δυο τους
κράτησαν το Κόμμα
ζωντανό όσο ο
Χίτλερ ήταν
φυλακισμένος στο
Λάντσμπεργκ.

Στα τέλη του 1930, ο Χίτλερ τον καλεί εσπευσμένα να ξαναγυρίσει στην αγαπημένη του Γερμανία και ν' αναλάβει την ηγεσία των SA, ώστε να τα αναδιοργανώσει. Χάρη στο οργανωτικό δαιμόνιο και τη μαχητική προσωπικότητα του Ραιμ, τα SA σύντομα φτάνουν σχεδόν τα 4.000.000. Αργότερα και ο ίδιος ο Α.Χίτλερ καθώς και ο Γκαίμπελς θα παραδεχθούν ότι, χωρίς τον Ραιμ και τα SA, δεν θα είχε ανέβει το NSDAP στην εξουσία ποτέ. Ο Ραιμ ποτέ δεν κατηγορήθηκε για μεγαλομανία από κανέναν, αν και είχε τόσους εχθρούς, μέσα και έξω από το κόμμα. Υπήρξε πρώτα πραγματικός σύντροφος για τα SA και μετά ηγέτης τους, υπήρξε ένας απ' αυτούς.

Στις δύσκολες καταστάσεις, ο Γκαίμπελς μάλιστα συνήθιζε να λέει: «Μη φοβάστε... Όσο έχουμε τον Ραίμ όλα τα προβλήματα θα λύνονται.»

Ο Ραϊμ ήταν ο μόνος που μιλούσε με τον Χίτλερ στον ενικό και ο στενότερος φίλος του μέσα στο κίνημα, όπως ο ίδιος ο Χίτλερ ομολόγησε στο Ράιχσταγκ μετά την 30^η Ιουνίου του 1934. Πάνω, φωτογραφία από το επίσημο πρόγραμμα της ταινίας «Νίκη της Πίστεως» της Ρίφενσταλ (1933).

Στους υποκριτές εκείνους, που, από καθαρό φθόνο, δεν άντεχαν να τον βλέπουν να ηγείται των SA, ο Ερνστ απαντούσε:

«Κανείς δεν μπορεί να με πει πουριτανό... αν ένας «ανήθικος» για σας, κάνει κάτι το πραγματικά άξιο, τον προτιμώ από έναν «ηθικό» ανάκανο».

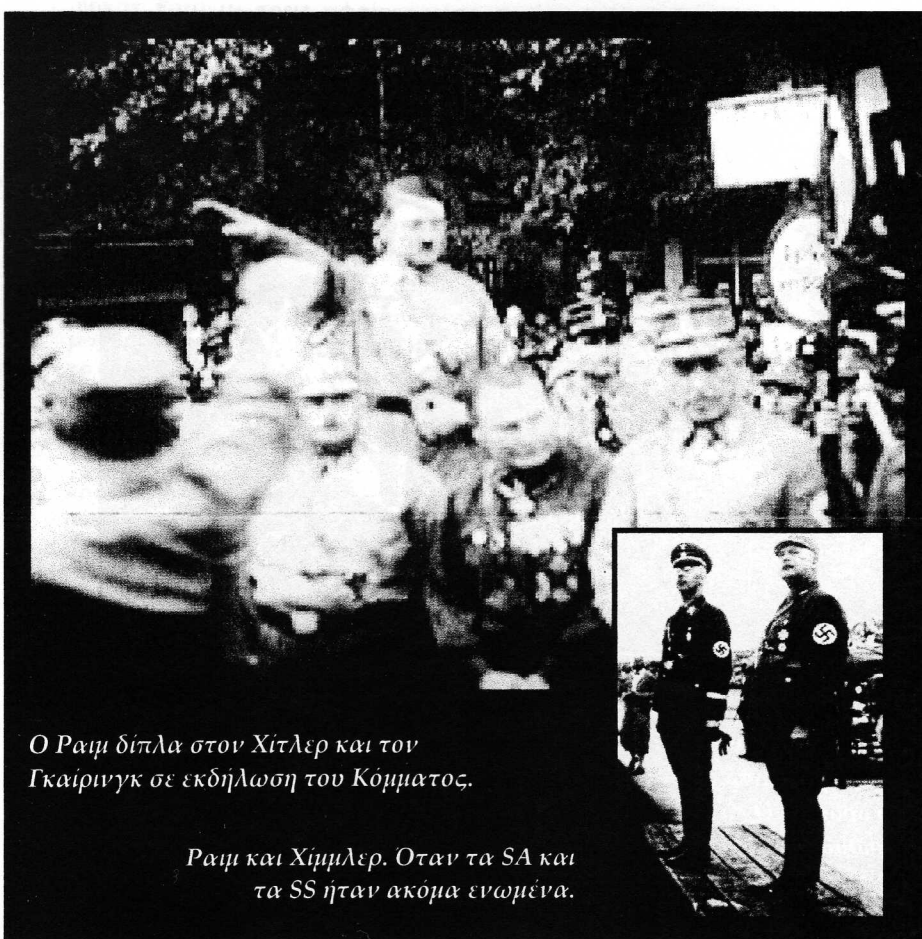
Ο Ραϊμ υπήρξε ένας πραγματικός ασυμβίβαστος. Στο πρόσωπό του τα SA αναγνωρίζανε όχι μονάχα έναν ηγέτη, αλλά έναν ήρωα, ένα φωτεινό παράδειγμα, έναν άνθρωπο σκληραγωγημένο και μνημένο στις μάχες και στον δρόμο. Δίπλα τους στις μάχες και πάντα μπροστάρης υπήρξε ο Ραϊμ γι' αυτούς.

Ο ίδιος ο Αδόλφος Χίτλερ τού το αναγνώρισε, λέγοντάς του στο γράμμα, που του έστειλε την πρώτη πρωτοχρονιά μετά την άνοδο στην εξουσία του NSDAP και το οποίο δημοσιεύτηκε στον Λαϊκό Παρατηρητή στις 2 Ιανουαρίου 1934:

«Η πάλη για το Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα και την Εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση κατορθώθηκε χάρη στη συνεπή καταστολή της κόκκινης τρομοκρατίας από τα SA. Εάν ο στρατός οφείλει να εγγυάται την προστασία του Έθνους από τους εξωτερικούς εχθρούς, τότε, ο σκοπός των SA είναι να εξασφαλίσει την νίκη του εθνικοσοσιαλιστικού κράτους, της κοινότητας και του λαού στην εσωτερική σφαίρα.

Όταν σε κάλεσα στην σημερινή σου θέση, αγαπητέ Επιτελάρχα μου, τα SA περνούσαν μια σοβαρή κρίση. Στις δικές σου υπηρεσίες οφείλεται το ότι, μετά μέσα σε λίγα χρόνια, αυτό το πολιτικό όργανο μπόρεσε και ανέπτυξε τη φοβερή δύναμη, που μου επέτρεψε να σταθώ στην τελική μάχη και να μπορέσω να νικήσω τον μαρξιστικό αντίπαλο.

Καθώς κλείνει ένας χρόνος από την εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση, αισθάνομαι την ανάγκη να σε ευχαριστήσω, αγαπητέ μου Ερνστ Ραϊμ, για τις αμέτρητες υπηρεσίες

Ο Ραϊμ δίπλα στον Χίτλερ και τον Γκαϊρινγκ σε εκδήλωση του Κόμματος.

Ραϊμ και Χίμλερ. Όταν τα SA και τα SS ήταν ακόμα ενωμένα.

που έχει παράσχει στο εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα και στον Γερμανικό λαό, και να σε βεβαιώσω πόσο ευγνώμων είμαι στην μοίρα, για το ότι μπορώ ν' αποκαλώ άνδρες σαν εσένα, φίλους και συναγωνιστές.

Με αληθινή φιλία και ευγνώμονα σεβασμό, Αδόλφος Χίτλερ»

Aυτός ήταν ο Ραϊμ για τον Χίτλερ, όπως και για όλους στο κόμμα. Και όμως, αυτός ο άνδρας έπεσε θύμα της ίδιας εκείνης άσχημης μοίρας που κυνηγάει όλους τους επαναστάτες και τους μεγάλους άνδρες.

Ο Ερνστ Ραϊμ όπως είπαμε και πιο πριν, υπήρξε ασυμβίβαστος, πραγματικός πιστός έως το τέλος στα σοσιαλεπαναστατικά του οράματα.

Μετά την άνοδο λοιπόν του Χίτλερ στην εξουσία, ο Ραϊμ δεν σκέφτηκε πώς να πιάσει ένα γραφειάκι και πια να αναπαυθεί, αλλά πως θα πραγματοποιήσει την επανάσταση που εδώ και τόσο καιρό οραματιζόταν, την επανάσταση που είχε υποσχεθεί στα SA, όταν έγραφε τον Ιούνιο του 1933:

«Κερδίσαμε μια μάχη στον δρόμο της Γερμανικής Επανάστασης. Η Πρώτη Επανάσταση, η Εθνική, τελείωσε. Ωρα ν' αρχίσει η Δεύτερη Επανάσταση, η Σοσιαλιστική».

Τι θα έφερε αυτή η δεύτερη επανάσταση; Τον θάνατο στην μπουρζουαζία της χώρας του, την ανελέητη μάχη με τον πρώην Γερμανικό στρατό και την αστυνομία, τα οποία σώματα θα ανανέωνε με δικούς του ανθρώπους, με τους προλεταρίους των SA. Έναν πραγματικό Εθνικό Σοσιαλισμό. Δήλωνε στο Σπορτπαλάστ του Βερολίνου τον Νοέμβριο του 1933:

«Ακούγονται φωνές από τις μεσαίες και ανώτερες τάξεις, ότι δήθεν τα SA δεν έχουν πια λόγο ύπαρξης. Οι κύριοι αυτοί κάνουν μεγάλο λάθος. Θα ξεριζώσουμε το παλιό γραφειοκρατικό πνεύμα των μικροαστών. Με ευγένεια, αν μπορέσουμε, αλλά και χωρίς ευγένεια, αν δεν γίνεται διαφορετικά.»

Ο Ραιμ, όπως πάντα, ανάμεσα στα SA. Στο πρόσωπό του εμφανείς οι ουλές από τα πολυάριθμα τραύματά του στον πόλεμο και στις μάχες του δρόμου. Ο «ανήθικος» Ραιμ ατσάλωσε τον ανδρισμό του σε αναρίθμητους αιματηρούς αγώνες, την ίδια ώρα που οι «ηθικοί» αστοί και σοσιαλδημοκράτες, δειλοί σαν γυνακούλες, έσκυβαν στους εβραίους. Κι ύστερα, αυτοί οι ίδιοι δειλοί κουτσομπόλευαν σαν γυνακούλες για τον ανδρισμό του πολεμιστή Ραιμ.

Η μπουρζουαζία, βλέποντας τον κίνδυνο, ξεσηκώθηκε και έθεσε ξεκάθαρα το ζήτημα: Η τα SA και ο Ραιμ ή εμείς (δηλαδή η χρηματοδότηση από τις μεγάλες επιχειρήσεις). Ο Χάντρινγκ των SS, ο Γκαϊρινγκ και, παρά τους αρχικούς δισταγμούς του, ο Χίμλερ αναλαμβάνουν τον σχεδιασμό της εκκαθάρισης των SA. Για να έρθει σε πέρας όμως, χρειάζεται και την συγκατάθεση του Αδόλφου Χίτλερ. Ο Χίτλερ αρνείται όμως να σκοτώσει τον φίλο και σύντροφό του Ερνστ Ραιμ. Δεν γνωρίζουμε ακριβώς κάτω από ποιες περιστάσεις πείστηκε ο Χίτλερ για αυτή την εκκαθάριση, και αν πείστηκε φυσικά. (Ο Λεόν Ντεγκρέλ σε ένα κείμενό του αναφέρει ότι ποτέ δεν υπήρξε συγκατάθεση του Χίτλερ σε αυτή την αποτρόπαια πράξη).

Οτι ακολούθησε είναι λίγο πολύ γνωστό. Τα SA περίμεναν εναγωνίως την στιγμή που θα τους δώσει ο Ραιμ σήμα για την ανελέητη μάχη με ότι «παλαιό» στεκόταν ακόμη όρθιο. Ο Ραιμ έτρεφε μεγάλη αγάπη και πίστη στον σύντροφό του και Φύρερ Αδόλφο Χίτλερ. Όμως δεν μασούσε τα λόγια του. Τον Αύγουστο του 1933 είχε δηλώσει: «Ακόμη και σήμερα εξακολουθούν να υπάρχουν σε επίσημες θέσεις άνθρωποι που δεν έχουν ιδέα για το πνεύμα της επανάστασής μας. Πρέπει αδιάτακτα ν' απαλλαγούμε από αυτούς, εάν τολμήσουν να εφαρμόσουν τις αντιδραστικές ιδέες τους.» Ίσως αυτές οι δηλώσεις του να έκαναν τον Χίτλερ να πάρει αυτή την σκληρή απόφαση για τους συντρόφους του, δυστυχώς δεν γνωρίζουμε με σιγουριά σχετικά τίποτα. Το μόνο σίγουρο είναι ότι έβαλαν το χεράκι τους ο στρατός, οι μεγαλοεπιχειρηματίες, καθώς και ο Έρμαν Γκαϊρινγκ. Ο θάνατος θα βρει τον

Ερνστ Ραιμ με τρεις σφαίρες μέσα σε ένα κελί, όρθιο και αμετανόητο για τις πράξεις και τις ιδέες του μέχρι το τέλος.

Ο εκτελεστής του, Λίππερτ, στη δίκη του το 1957, αποκάλυψε τις τελευταίες λέξεις του Ερνστ Ραιμ, καθώς ξεψυχούσε:

«Μάιν Φύρερ... Μάιν Φύρερ...»

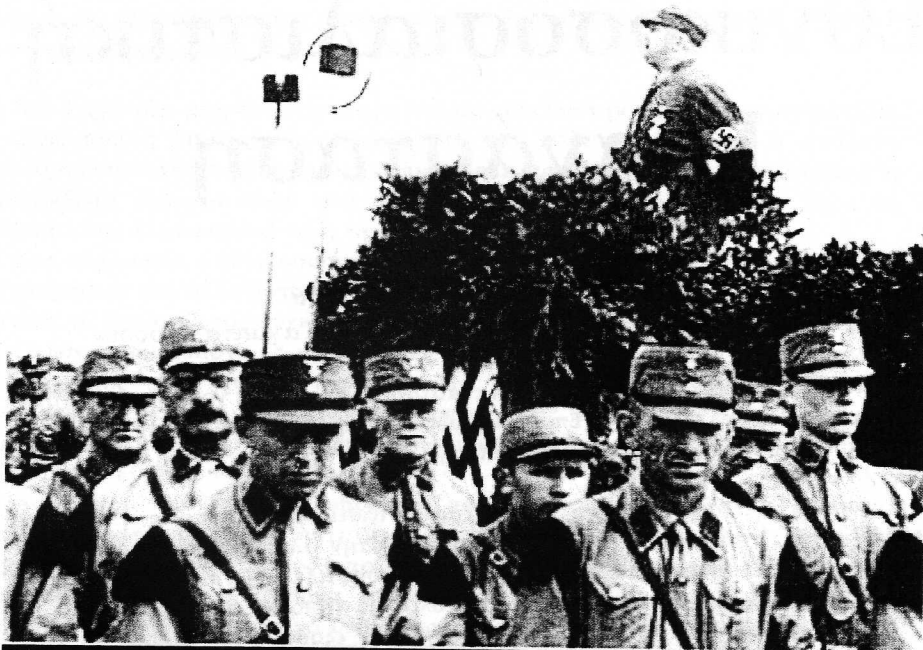
Ισως αυτή να είναι και μια από τις τραγικότερες ιστορίες της εποχής εκείνης. Τι χειρότερο εξάλλου σφαίρα συντρόφου να σκοτώνει σύντροφο;

Ο Αδόλφος Χίτλερ θα παραδεχθεί το 1944 ότι η εκκαθάριση των SA ήταν το μεγαλύτερο λάθος της ζωής του. Ίσως... Ένα πράγμα πάντως είναι σίγουρο: Ο Ραιμ υπήρξε γι αυτόν ένας πραγματικός και αληθινός σύντροφος, ο καθοδηγητής και μπροστάρης των περήφανων και ηρωικών Φαιοχιτώνων. Λίγα έχουν γραφεί για το όνομά του έως και ελάχιστα. Κάποιοι τον χαρακτήρισαν ως τον Λέον Τρότσκι του Εθνικοσοσιαλισμού, άλλοι πάλι ως έναν αποτυχημένο. Δεν πειράζει, από τη λάσπη είναι συνηθισμένοι όλοι οι μεγάλοι άνδρες της ιστορίας μας.

Για τα SA ο Ραιμ πάντα παρέμεινε ένα λαμπρό παράδειγμα ηρωισμού, ανδρείας και συντροφικότητας. Εμείς κρατάμε άσβεστη τη φλόγα, ο Ερνστ Ραιμ βιολογικά όντως είναι νεκρός, το πνεύμα του όμως ουδέποτε σταμάτησε να εκπέμπει θαυμασμό και πίστη σε μεγάλες ιδέες και οράματα σαν και τα δικά του.

Ζήτω λοιπόν ο Ερνστ Ραιμ! Το πνεύμα του παραμένει άσβεστο!

**ΑΚΟΝΙΣΤΕ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΜΑΧΑΙΡΙΑ ΣΑΣ, ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ!
ΣΤΟΥΣ ΑΣΤΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΛΑΚΕΔΕΣ ΤΟΥΣ ΧΡΩΣΤΑΜΕ
ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΑΧΑΙΡΙΩΝ
ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ!**

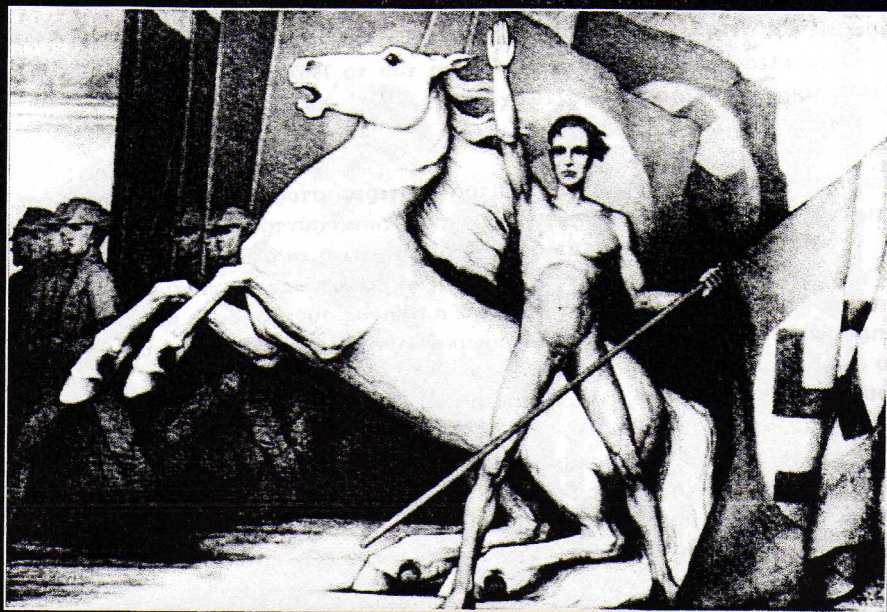

«Δεν είμαστε λέσχη μπουρζουάδων.

*Δεν φιλοδοξώ να ηγούμαι ανθρώπων που εκτιμούν οι νοικοκυραίοι,
αλλά επαναστατών, που θα σύρουν την πατρίδα τους πίσω τους.»*

Ερνστ Ραιμ

ΑΚΟΝΙΖΟΥΜΕ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΜΑΧΑΙΡΙΑ

«Νέα Γερμανία». Πίνακας του Βάλτερ Χαις. Περίοδος Γ' Ράιχ.

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

του Ερνστ Ραιμ

Απόσπασμα από το βιβλίο του

«Η Εθνικοσοσιαλιστική Επανάσταση και τα Τάγματα Εφόδου»

Το νόημα και η ουσία της Γερμανικής Επανάστασης, σε γενικές γραμμές δεν έχουν γίνει κατανοητά στο εξωτερικό. Επανελημμένα παραβλέπεται το ότι δεν πρόκειται για μια συνηθισμένη κυβερνητική αλλαγή, αλλά για την αυγή μιας νέας κοσμοθεωρίας.

Ο κόσμος έχει συνηθίσει να βλέπει επαναστάσεις με τις οποίες η εξουσία αλλάζει χέρια, από τη μια πολιτική παράταξη στην άλλη. Όμως, παρόλη την εμφανιζόμενη ένταση, δεν υπάρχει καμιά θεμελιώδης αλλαγή. Γιατί, όλες αυτές οι επαναστάσεις μοιράζονται από κοινού το ιδεολογικό πεδίο της δημοκρατίας.

Η δημοκρατική αρχή που θέλει την κρατική εξουσία να στηρίζεται στη βούληση της πλειοψηφίας δεν έπαιξε κανέναν ρόλο στη Γερμανική Επανάσταση. Βέβαια, ο Εθνικοσοσιαλισμός κατέλαβε την εξουσία με εντελώς δημοκρατικό τρόπο - με τη σύμφωνη θέληση της πλειοψηφίας του λαού. Αλλά, αυτή η απόλυτη - μετά τις τελευταίες εκλογές - πλειοψηφία του Γερμανικού Λαού απορρίπτει ξεκάθαρα τη δημοκρατία και τον κοινοβουλευτισμό, ενώ, ταυτόχρονα, αποδέχεται την ηγεσία της αυθεντίας.

Αυτή η θεμελιώδης αποκήρυξη των δημοκρατικών αρχών από τη Γερμανία είναι και η βασική αιτία, που οι πολλοί δεν κατανοούν τη σημασία όλων όσων συνέβησαν πρόσφατα στην καρδιά της Ευρώπης.

Η Εθνικοσοσιαλιστική Επανάσταση σημαίνει ρήξη με τις αντιλήψεις της μεγάλης Γαλλικής Επανάστασης του 1789.

Η Γαλλική Επανάσταση εξήρε τον ατομισμό σαν κάτι ιερό και άθικτο και, για να τον επιβάλει, διακήρυξε πως όλοι έχουν ίσα δικαιώματα και πως όλες οι γνώμες είναι ισότιμες, ενώ αναγνώριζε μόνο μια ανώτερη αρχή, την οποία μάλιστα περιέβαλλε με θεϊκές τιμές: τον ορθολογισμό.

Η φανφάρα «ελευθερία - ισότητας - αδελφότητας» υψώθηκε θριαμβευτικά σαν αετός πάνω από τους πολιτισμένους λαούς και κατέκτησε τον κόσμο.

Στη δυτική δημοκρατία, οι αντιλήψεις της Γαλλικής Επανάστασης βρήκαν την πολιτική τους έκφραση. Και σήμερα, μεγάλο τμήμα της ανθρωπότητας μένει προσκολλημένο στη δυτική δημοκρατία, σύμφωνα με την αρχή της αδράνειας, όπως αυτή εκδηλώνεται στις αντιλήψεις της μάζας.

Οι μεγάλες κοσμοθεωρητικές επαναστάσεις έχουν πάντα δίκιο

Σ' αυτόν τον ορθολογιστικό τρόπο σκέψης, που αξιολογεί τις προθέσεις με αποκλειστικό κριτήριο την εξωτερική τους επιτυχία και που αξιολογεί την ορθότητα μιας άποψης εντελώς μηχανικά - ανάλογα με το πόσοι έχουν αυτήν την άποψη - σ' αυτόν τον τρόπο σκέψης που πιστεύει μόνο σε όσα μετριοούνται και ζυγίζονται, ο Εθνικοσοσιαλισμός αντιπαράθετε μια νέα μορφή ιδεαλισμού, που ο κόσμος της δημοκρατίας δεν μπορεί να κατανοήσει, διότι η εσωτερική της φύση του είναι ολότελα ξένη.

Στη Νέα Γερμανία, μπήκαν στην άκρη πολλές - και για την ακρίβεια, οι υψηλότερες - αξίες, που η δημοκρατία θεωρεί ιερές και αδιαπραγμάτευτες: η απόλυτη προτεραιότητα της διανοήσης, η αναντίρρητη και εγγενής αξία του ατόμου, η αναμφίβολη ισότητα όλων των ανθρωπόμορφων όντων, η λατρεία προς τη βούληση της πλειοψηφίας, προς την επιτυχία, προς τους αριθμούς.

Στα παραπάνω, ο Εθνικοσοσιαλισμός αντιπαρέταξε δυνάμεις, που δεν μπορούν να μετρηθούν και να ζυγιστούν, που δεν γίνονται αντιληπτές με υπολογισμούς και λογική: τις δυνάμεις της ψυχής και του αίματος.

Ο Εθνικοσοσιαλιστικός κόσμος των ιδεών είναι στη σύλληψή του εντελώς διαφορετικός από τον αντίστοιχο της δημοκρατίας. Είναι αδύνατο να καταλάβουμε και να αξιολογήσουμε σωστά τις εξωτερικές εκδηλώσεις του Εθνικοσοσιαλισμού, αν δεν προσπαθήσουμε να κατανοήσουμε τα ουσιαστικά θεμέλια του Εθνικοσοσιαλισμού.

Αυτός που νομίζει ότι θα μπορέσει να προσεγγίσει τον Εθνικοσοσιαλισμό, παραμένοντας περαστικός, ποτέ δεν θα κατορθώσει να καταλάβει τι συμβαίνει σήμερα στη Γερμανία. Οποιος διασχίζει τη λίμνη σε μια βάρκα, βλέπει μονάχα τα κύματα που προκαλεί η βάρκα. Μόνο αυτός που σταματά να κωπηλατεί, που σταματά τη βάρκα, μπορεί να δει, κάτω από την επιφάνεια του νερού, αυτό που βρίσκεται στα βάθη. [...]

Τα SA είναι ο μαχητικός φορέας της θέλησης και των ιδεών της Γερμανικής Επανάστασης.

Το νόημα και τα καθήκοντα των SA γίνονται κατανοητά μόνο με βάση την ουσία και τους στόχους της Εθνικοσοσιαλιστικής Επανάστασης.

Αντιλαμβανόμαστε την επανάσταση με την ευρύτερη και βαθύτερη έννοιά της.

Επανάσταση δεν είναι μια αλληλουχία βίαιων γεγονότων. Επανάσταση είναι η καθολική ρήξη μιας εποχής και ενός λαού με όσα προηγήθηκαν, είναι ο μετασχηματισμός της λαϊκής σκέψης - είναι η εμφάνιση μιας νέας κοσμοθεωρίας.

Αυτές οι επαναστάσεις, οι κοσμοθεωρητικές επαναστάσεις, έχουν πάντα δίκιο. Διότι, δια του ηθικού δικαιώματος και του δυναμισμού μιας νέας βούλησης, υπερνικούν μια παλιά, κουρασμένη και σαπισμένη αρχή. Τα όποια κεκτημένα του

παρελθόντος δεν θεμελιώνουν κανένα δικαίωμα και, οπωσδήποτε, κανένα προνόμιο, εάν δεν έχουν τη δύναμη από μόνα τους να κατοχυρώσουν τη θέση τους.

Επομένως, μια κοσμοθεωρία χάνει την καθολική της ισχύ, εάν δεν έχει την εσωτερική ζωτική δύναμη, που θα της επιτρέψει να κρατήσει μαγνητισμένους τους πιστούς της, αποτρέποντας έτσι την εμφάνιση μιας νέας βούλησης και μιας νέας νοοτροπίας.

Αυτό δεν συνεπάγεται ότι οι αρχές μιας ηττημένης ή έστω υποχωρούσας κοσμοθεωρίας είναι λαθεμένες. Σαφώς και ήταν σωστές, τον καιρό που θριάμβευαν. Μάλιστα, μπορούν να συνεχίσουν να υπάρχουν δίπλα και κάτω από τις εκδηλώσεις μιας νέας εποχής και του κόσμου των ιδεών της. Χάνουν όμως το προνόμιο της επιβολής του στίγματός τους στη νέα εποχή.

Μια επανάσταση είναι γνήσια, όταν αλλάζει τη νοοτροπία των ανθρώπων

Η ζωή της ανθρωπότητας μοιάζει με τη ζωή ενός ατόμου. Όπως το άτομο γεννιέται, μεγαλώνει, φτάνει στο ζενίθ των δυνατοτήτων του και στη συνέχεια ξεπερνιέται από τα παιδιά και τα εγγόνια του, οπότε και χάνει το δικαίωμα του ηγείσθαι, έτσι και η ανάπτυξη της ανθρωπότητας δεν παραμένει στατική ούτε υλικά ούτε διανοητικά, αλλ' αντίθετα γεννά συνεχώς νέα υλικά επιτεύγματα και νέες διανοητικές συλλήψεις. Όταν αυτά τα τελευταία αλλάζουν θεμελιωδώς την αντίληψη περί ζωής και καθήκοντος, τότε τα αποκαλούμε επανάσταση.

Στις μεγάλες παγκόσμιες επαναστάσεις συμπεριλαμβάνουμε τη γέννηση του Χριστιανισμού, τη Μεγάλη Μετανάστευση των Λαών, την εφεύρεση της τυπογραφίας και της πυρίτιδας, την ανακάλυψη της Αμερικής, τη Διαμαρτύρηση και τη Γαλλική Επανάσταση του 1789, η οποία κυβέρνησε τον κόσμο επί 150 χρόνια μέσω των παιδιών της: του φιλελευθερισμού, του καπιταλισμού, του μαρξισμού και της δημοκρατίας.

Στα παραπάνω συμπεριλαμβάνονται μεγάλα διανοητικά κατορθώματα κι εκρήξεις της βούλησης, η πρωτόγονη δράση της φύσης, αλλά κι επαναστάσεις, όπως τις αντιλαμβάνεται ο κοινός νους: οδοφράγματα, κομμένα κεφάλια και ποταμοί αίματος.

Η α με ρωτήσετε: Από πού κι ως πού είναι επανάσταση η ανακάλυψη της Αμερικής; Και σας απαντώ: Τα γεγονότα από μόνα τους, όσο σημαντικά κι αν δείχνουν σε μια δεδομένη στιγμή, παραμένουν δευτερεύοντα, όταν πρόκειται για μια αληθινή, γνήσια επανάσταση. Το αποφασιστικό στοιχείο είναι η επακόλουθη αλλαγή στη νοοτροπία της ανθρωπότητας.

Και σήμερα, βρισκόμαστε σε μια ανάλογη αποφασιστική φάση της παγκόσμιας Ιστορίας. Κατά τη γνώμη μου, η σημερινή επαναστατική διαδικασία πρωτοξεκίνησε την 1^η Αυγούστου 1914. Διότι, άλλη ήταν η ανθρωπότητα, όταν εισήλθε στον Παγκόσμιο Πόλεμο κι εντελώς άλλη αυτή που εξήλθε από το παγκόσμιο δυναμικό πεδίο του μεγάλου θανάτου, τέσσερα και πέντε και έξι χρόνια αργότερα.

Στον πόλεμο μπήκε ο άνθρωπος του φιλελεύθερου αστικού πολιτισμού και της καπιταλιστικής οικονομικής ευημερίας. Κι από αυτή την υψικάμινο της ανθρωπότητας, βγήκε ο άνθρωπος που, κάτω από το κυκλώπειο σφυροκόπημα της μάχης, έμαθε να περιφρονεί οτιδήποτε δεν αντέχει σ' αυτή την ανελέητη δοκιμασία του χαρακτήρα.

Στις εκατόμβες του Παγκοσμίου Πολέμου, ο οποίος άμεσα και έμμεσα σκότωσε 12 εκατομμύρια ανθρώπους, ξεψύχησαν και οι ιδέες της μεγάλης Γαλλικής Επανάστασης.

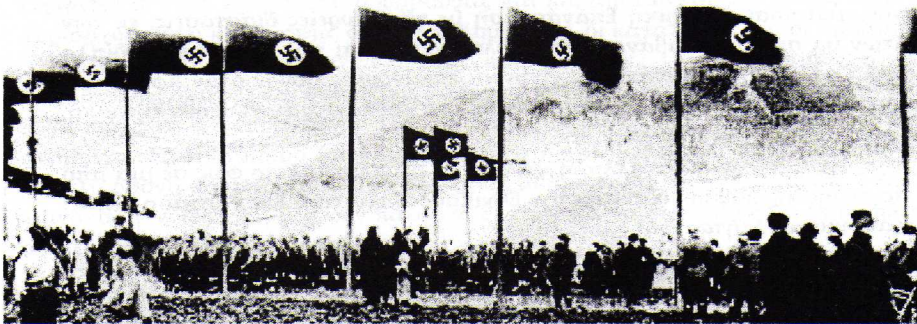

Γερμανοί στρατιώτες στα χαρακώματα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου.

Στα φλεγόμενα πεδία της μάχης, στη Γαλλία και στη Φλάνδρα βρίσκεται το κλειδί για την εσωτερική, πνευματική κατανόηση της νέας ανάπτυξης της σύγχρονης ανθρωπότητας.

Εκεί έξω, όπου οι άνθρωποι σκοτώνονταν κατά εκατομμύρια, εκεί, μπροστά στην αδιάλειπτη παρουσία του θανάτου, έσβησε καθετί το επιφανειακό, καθετί το ασήμαντο.

Μόνο το γνήσιο, το αληθινό, το αντρίκειο άντεξε, μόνον αυτό που δεν χρειαζόταν βοήθεια και υποστήριξη, διότι στεκόταν όρθιο από μόνο του, σαν βρόχος και κολώνα. Αλύπητα, ανελέητα κρίνεται ο χαρακτήρας στη μάχη.

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΓΙΟΖΕΦ ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1933

«Ο λαός ζητά Δεύτερη Επανάσταση.

Πρέπει να κλείσουμε τους λογαριασμούς μας με την Αντίδραση.

Η Επανάσταση δεν θα σταματήσει πουθενά.»

ΜΑΡΤΙΟΣ 1945

«Αυτά που ήθελε ο Ρασι ήταν σωστά...

Στις 30 Ιουνίου, θα έπρεπε να είχαν εκτελεστεί καμμιά εκατοστή στρατηγί και όχι καμμιά εκατοστή αξιωματούχοι των SA.

Εκείνα τα γεγονότα ήταν τραγικά και σήμερα βλέπουμε τις συνέπειες.»

Ο Γιόζεφ Πάουλ Γκαίμπελς γεννήθηκε στη Ρηνανία το 1897. Γόνος εργατικής οικογένειας. Σπούδασε Ιστορία και Λογοτεχνία στη Χαϊδελβέργη. Παθιασμένος αντιαστός, μετά μια σύντομη επαφή με τον μαρξισμό, εντάχθηκε στο NSDAP το 1924 υπό τον Γκρέγκορ Στράσσερ. Υπήρξε δεινός ρήτορας κι ένας από τους ακραίους της αριστερής πτέρυγας του NSDAP, αλλά ταυτόχρονα υποστηρικτής του Χίτλερ. Κατά την περίοδο του Γ' Ράιχ διετέλεσε Υπουργός Προπαγάνδας με εξαιρετική επιτυχία. Υπήρξε προστάτης των γραμμάτων και των τεχνών. Το 1945, πιστός ως το τέλος στον Χίτλερ αυτοκτόνησε μαζί με την οικογένειά του. Το κείμενο που ακολουθεί πρωτοδημοσιεύτηκε στον Λαϊκό Παρατηρητή στο φύλλο της 27^{ης} Ιανουαρίου 1934.

Περισσότερο ήθος, λιγότερη ηθικολογία

Του Γιόζεφ Γκαίμπελς

Κάθε Επανάσταση κάνει λάθη, ακόμα και η δική μας. Αυτό από μόνο του δεν είναι κακό, μια που συνήθως τα λάθη σβήνουν από μόνα τους ή με τον καιρό. Ο ουσιώδης είναι να έχουν τα μάτια τους ανοιχτά οι υπεύθυνοι και να μη διστάζουν να υψώσουν τη φωνή τους όταν πρέπει, χωρίς να φοβούνται την κοινή γνώμη. Προφανώς, μια κοσμοϊστορική Επανάσταση με τόσο ευρείες διαστάσεις, εκ των πραγμάτων θα συμπεριλαμβάνει στους κόλπους της και πολλές ανοησίες δίπλα στα μεγάλα οφέλη της. Οι ανοησίες γίνονται επικίνδυνες μόνον όταν αφήνονται ν' αναπτυχθούν, με αποτέλεσμα να παρεμποδίζουν και να στραγγαλίζουν την υγιή, οργανική ανάπτυξη της Επανάστασης.

Σήμερα, είναι πλέον η κατάλληλη στιγμή να ριζούμε άπλετο φως σε μια από αυτές τις ανοησίες, που συνόδευσαν την Εθνικοσοσιαλιστική Επανάσταση και να την εξετάσουμε ανελέητα.

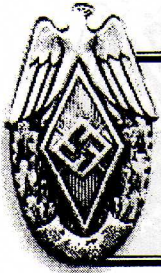
Τούτο είναι απαραίτητο, διότι, σε διαφορετική περίπτωση, αυτές οι ανοησίες μπορεί στο πέρασμα του χρόνου να διαφθείρουν σταδιακά το ύφος και τη φύση της Επανάστασής μας, αφήνοντας στις επόμενες γενιές την εντύπωση ότι η φύση και οι σκοποί μας είναι εντελώς διαφορετικοί από τις αληθινές αντιλήψεις του Εθνικοσοσιαλισμού.

Κανείς δεν αρνείται ότι, στη δημόσια σφαίρα, σαφώς και χρειάζεται ρύθμιση των μεγάλων ηθικών θεμελιών της εθνικής μας ζωής. Παρόλ' αυτά όμως, κάποιοι ανόητοι επιδιώκουν να πάνε ακόμα παραπέρα και να φτιάξουν κώδικες για την καθαρά προσωπική ζωή και την ατομική συμπεριφορά.

Αυτό τελικά οδηγεί σε μια ηθικολογία εντελώς ξένη προς τον Εθνικοσοσιαλισμό.

Ιδιόρρυθμοι άνθρωποι, που είτε βρίσκονται στη δύση του βίου τους είτε δεν έχουν καν δικαίωμα στη ζωή, κηρύσσουν την ηθικολογία στο όνομα της Επανάστασής μας. Συχνά μάλιστα, αυτή η ηθικολογία δεν έχει τίποτε το κοινό με το αληθινό ήθος. Ευαγγελίζονται ηθικούς νόμους, που ίσως ταιριάζουν σε χριστιανικό οικοτροφείο, αλλά δεν έχουν καμμία θέση σε ένα σύγχρονο πολιτισμένο κράτος.

Για παράδειγμα: Σε μια μεγάλη πόλη της κεντρικής Γερμανίας, μια διαφημιστική αφίσσα σαπυνοποιίας απεικόνιζε ένα ζουμερό, ελκυστικό κορίτσι να κρατά ένα σαπύνη. Ένας «σταυροφόρος της ηθικής», ο οποίος δυστυχώς ήταν αρμόδιος για την τύχη της αφίσσας, απαγόρευσε την κυκλοφορία της, με το πρόσχημα ότι προσέβαλλε τη δημόσια αιδώ και τις ηθικές ευαισθησίες του πληθυσμού, διότι η γυναίκα στην αφίσσα κρατούσε το σαπύνη σε σημείο, το οποίο «...δεν δυνάμεθα να περιγράψωμεν επακριβώς, δια λόγους ηθικής τάξεως.»

Οι ηθικολόγοι δεν σέβονται ούτε την προσωπική ζωή των άλλων... Αν ήταν στο χέρι τους, θα μεταμόρφωναν το Ράιχ σε χώρα καχυποψίας, καταδόσεων, εκβιασμών

Ποιος είναι ο ηθικός σ' αυτή την περίπτωση; Το άτομο που απαγόρευσε την αφίσσα, θεωρώντας ότι όλοι οι υπόλοιποι μοιράζονται τις δικές του πρόστυχες φαντασιώσεις; Ή ο Γερμανικός λαός και το Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα, που δικαίως εξοργίζονται και αντιδρούν ενάντια σ' αυτή τη γελοία απαγόρευση;

Διερευνήσαμε το ζήτημα κι ανακαλύψαμε ότι αυτός ο ευπόληπτος πολίτης προσδέθηκε στον Εθνικοσοσιαλισμό τρεις μήνες μετά την άνοδό μας στην εξουσία. Κάτι που καθόλου δεν τον εμπόδισε να διατάξει την απαγόρευση στο όνομα του Εθνικοσοσιαλισμού.

Το σκοινί έχει παρατραβήξει.

Οι παρεούλες των ηθικολόγων αρχίζουν πλέον να μη σέβονται ούτε τα όρια της προσωπικής ζωής των άλλων. Πολύ θα ήθελαν να ιδρύσουν επιτροπές αγνότητας στις πόλεις και στην ύπαιθρο για να ελέγχουν τον ερωτικό και έγγαμο βίο των πολιτών. Αν ήταν στο χέρι τους, θα μεταμόρφωναν την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία σ' έναν ερημότοπο μουρμούρας και παραπόνων, σε μια χώρα, όπου θα κυριαρχούσαν η καχυποψία, οι παρακολουθήσεις, οι καταδόσεις και οι εκβιασμοί.

Αυτοί οι ηθικολόγοι συχνά ζητούν από τις αρχές ν' απαγορεύσουν ταινίες, παραστάσεις, όπερες και οπερέττες, διότι οι χορεύτριες, οι χορευτές και οι ηθοποιοί είναι προφανώς «επικίνδυνοι για τη δημόσια αιδώ». Αν αποδεχτούμε τέτοια αιτήματα, σε λίγο καιρό θα βλέπουμε μόνο ηλικιωμένες και ηλικιωμένους στη μεγάλη οθόνη και στη σκηνή. Οι θεατρικές αίθουσες θα μένουν αδειανές, διότι το κοινό, σε γενικές γραμμές, δεν πάει στο θέατρο για να δει ανθρώπους που βλέπει στις εκκλησίες και στα γηροκομεία.

Να μας λείπουν αυτοί οι υποκριτές. Πλάσματα δίχως γνήσια, δυνατή αντίληψη της ζωής. Είναι ανέντιμη η ηθική που κηρύσσουν. Όντας οι αποτυχημένοι της ζωής, διαμαρτύρονται ενάντια στην ίδια τη ζωή.

Η αιώνια ζωή και οι νόμοι της δεν θ' αλλάξουν για χάρη αυτών των ηθικολόγων. Το πολύ-πολύ, αυτοί οι άνθρωποι να καταλήξουν να κρύβονται πίσω από ένα προπέτασμα αξιοπεριφρόνητης υποκρισίας κι ανέντιμης σεμνοτυφίας.

Πιστεύουν ότι η Γερμανίδα δεν πρέπει να βγαίνει μόνη, δεν πρέπει να γευματίζει μόνη στα εστιατόρια, δεν πρέπει να κάνει εκδρομές με ανδρική συντροφιά (ούτε καν με έναν SA) χωρίς την γκυβερνάντα της, δεν πρέπει να καπνίζει, δεν πρέπει να λούζεται, δεν πρέπει να μακιγιάρεται και γενικώς δεν πρέπει να κάνει οτιδήποτε μπορεί να ξυπνήσει το «διαβολικό» ενδιαφέρον των ανδρών. Έτσι θέλουν να καταντήσουν τη Γερμανίδα αυτοί οι ηθικολόγοι της πεντάρας. Ουαί κι αλλοίμονο στο κακόμοιρο θηλυκό, που θα τολμήσει να παραβεί αυτούς τους νόμους. Και φυσικά, η Γερμανίδα «απαγορεύεται» να έχει... καρέ μαλλί. Αυτά είναι για τις... εβραίες και τα λοιπά αξιοπεριφρόνητα πλάσματα.

Καταλαβαίνουν άραγε αυτοί οι σημαιοφόροι της ηθικής σε τι βαθμό προσβάλλουν, συκοφαντούν και πληγώνουν με το κήρυγμά τους τα εκατομμύρια των Γερμανίδων γυναικών, οι οποίες, με γενναιότητα κι εντιμότητα, κάνουν το καθήκον τους στη ζωή και στην εργασία τους, οι οποίες είναι καλές συντρόφισσες για τους άνδρες τους και στοργικές μητέρες για τα παιδιά τους;

Καταλαβαίνουν πόσο ντροπιάζουν τον Εθνικοσοσιαλισμό σ' όλον τον κόσμο; Καταλαβαίνουν ότι έμειναν τριάντα χρόνια πίσω;

Καταλαβαίνουν ότι πρέπει να τεθούν υπό περιορισμόν, διότι έχουν αρχίσει να γίνονται ενοχλητικοί;

**Δεν θέλουμε να καταργήσουμε την ηδονή.
Αντίθετα, θέλουμε να τη μοιραστούν
όσο το δυνατόν περισσότεροι**

Υπάρχουν καλές και κακές γυναίκες, τίμιες και λιγότερο τίμιες γυναίκες. Άλλες έχουν καρέ μαλλί, άλλες όχι. Το αν μακιγιάρονται ή όχι δεν είναι ένδειξη εσωτερικής αξίας. Κι αν καπνίζουν πού και πού κανένα τσιγάρο στο σπίτι ή στις κοινωνικές εκδηλώσεις, δεν πρέπει να νιώθουν απόρριψη.

Και, εν πάση περιπτώσει, αυτοί οι ηθικολόγοι δεν έχουν κανένα δικαίωμα να κρίνουν τις γυναίκες είτε τις αντιμετωπίζουν σαν εχθρούς είτε τις θέλουν ευτυχισμένες, χαλαρές και γαλήνιες, όπως τις θέλει κάθε αληθινός άνδρας.

Νομίζουν ότι οι απολαύσεις της ζωής δεν είναι Εθνικοσοσιαλιστικές και προτιμούν τη σκοτεινή πλευρά του ανθρώπινου βίου. Γι' αυτούς η ζωή είναι μια κοιλάδα δακρύων. Οδηγοί τους είναι η απαισιοδοξία και η καχυποψία.

Ένας αληθινός Εθνικοσοσιαλιστής δεν έχει κανένα λόγο να προστατέψει τέτοια μίζερα πλάσματα με χαρακτήρα σημαδεμένο από τον πρωτογονισμό και την απόρριψη της ηδονής.

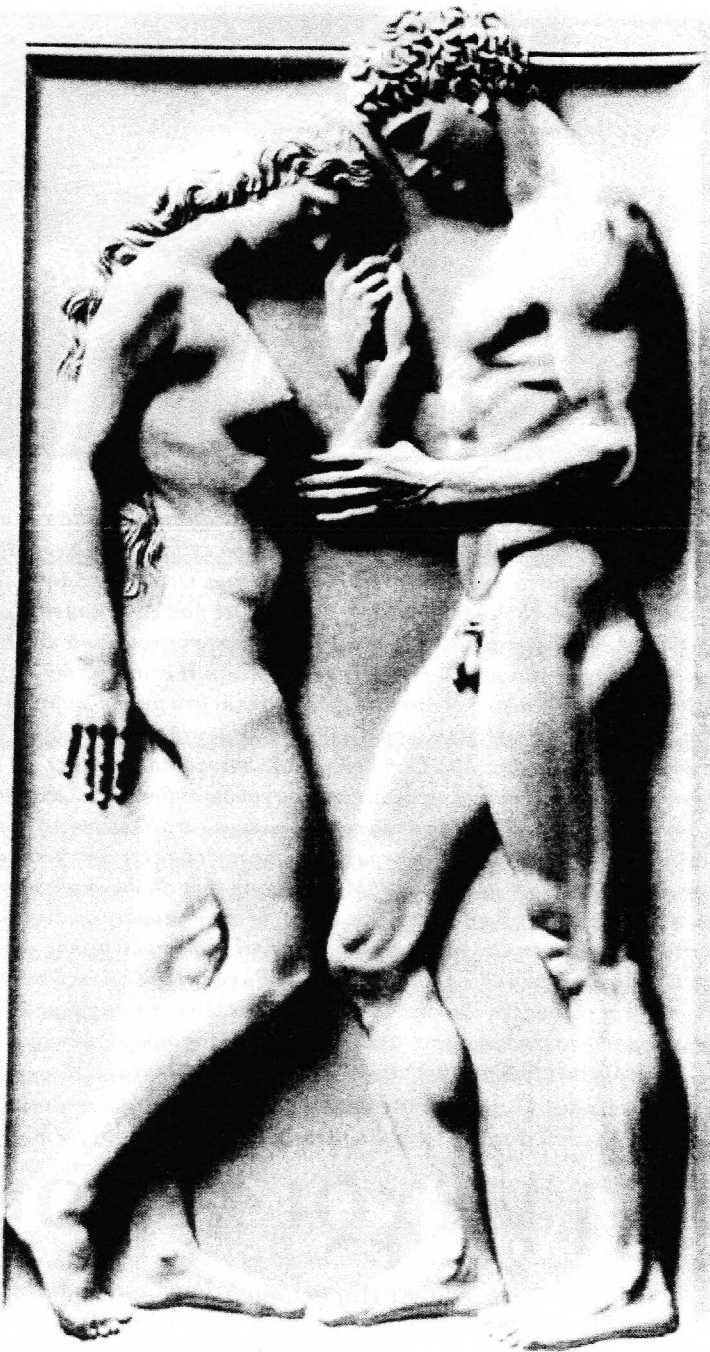
Αν έχουν δυο κολλάρα, το ένα καθαρό και το άλλο βρώμικο, τότε θα φορέσουν το βρώμικο, για να δείξουν δήθεν μίσος προς τις αστικές αξίες. Αν έχουν δυο κοστούμια, το ένα καλό και το άλλο φτηνιάρικο, τότε, ακόμα και σε μια γιορτινή περιστάση θα φορέσουν το φτηνιάρικο, για να επιδείξουν επαναστατική εμφάνιση στον αποσβολωμένο περίγυρό τους. Αντιπαθούν τη χαρά και το γέλιο - δεν πρέπει να γελάει κανένας και με τίποτε.

Επιτέλους, ζούμε σ' ένα ευσεβιστικό κράτος ή στην εποχή της Εθνικοσοσιαλιστικής κατάφασης της ζωής;

Κανείς δεν μπορεί να μας υποπτευθεί ότι επιθυμούμε έκλυτο βίο. Ο ίδιος ο Φύρερ και πολλοί από τους στενούς συνεργάτες του ούτε καπνίζουν ούτε πίνουν ούτε ζουν με πολυτέλεια. Όμως, όσοι θέλουν να στερήσουν ένα έθνος εξήντα εκατομμυρίων ανθρώπων από κάθε ηδονή και αισιοδοξία, είναι άξιοι περιφρόνησης. Κι εκτός αυτού, οι ανόητες επιδιώξεις τους θα οδηγούσαν αμέτρητους ανθρώπους στη φτώχεια και στη μιζέρια.

Με κάθε δραστηριότητα που απαγορεύεται, αυξάνεται η ανεργία. Αν κανείς δεν οδηγεί αυτοκίνητο, θα κλείσει η αυτοκινητοβιομηχανία. Αν κανείς δεν φοράει καινούργια ρούχα, οι μοδίστρες και οι ράφτες θα μείνουν χωρίς δουλειά. Αν οι άνθρωποι δεν πάνε στο θέατρο και τον κινηματογράφο, εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι στον χώρο του θεάματος θα ζουν μόνον από τα επιδόματα ανεργίας.

Αν στερήσουμε τη χαρά και την ηδονή από τον λαό, τον καθιστούμε ανίκανο να παλέψει για το ψωμί του. Όποιος θέλει κάτι τέτοιο, εγκληματεί ενάντια στην επανορθωτική μας προσπάθεια και ντροπιάζει το Εθνικοσοσιαλιστικό Κράτος σ' όλον τον κόσμο. Κάτι τέτοιο θα είχε ως αποτέλεσμα να φτωχύνει ο δημόσιος βίος μας. Κι αυτό δεν θα το δεχθούμε.

«Εσύ κι εγώ.»
Γλυπτό του
Άρνο Μπρέκερ.

Δεν θέλουμε να καταργήσουμε την ηδονή. Αντίθετα, θέλουμε να τη μοιραστούν όσο το δυνατόν περισσότεροι. Γι' αυτό κι ενθαρρύνουμε τους ανθρώπους να πάνε στο θέατρο, γι' αυτό βοηθάμε τους εργάτες να ντύνονται όμορφα στις γιορτινές περιστάσεις. Γι' αυτό φτιάξαμε την οργάνωση «Δύναμη δια της Χαράς» (Kraft durch Freude). Γι' αυτό διώχνουμε τους φορείς της σεμνότηφης υποκρισίας. Γι' αυτό απαγορεύουμε σ' αυτούς τους θεούσους να καταστρέψουν με τα κακαρίσματά τους κάθε ηδονή που χρειάζονται οι τίμιοι, εργατικοί άνθρωποι, που αναζητούν ανακούφιση από τη σκληρή καθημερινή εργασία, που χρειάζονται την κατάφαση της ζωής και την απαλλαγή από το φορτίο, τις έγνοιες και την κούραση της καθημερινότητας.

Χρειαζόμαστε περισσότερη κατάφαση της ζωής και λιγότερη γκρίνια!
Περισσότερο ήθος και λιγότερη ηθικολογία!

Ευλογραφία
του Georg
Sluyterman
v. Langevejde.
(Λεπτομέρεια)

“...Κοιτώ γύρω μου μέσα στο οχυρό. Δεν έχουμε απομείνει και πολλοί από την ομάδα. Έχουμε σχεδόν κουρασθεί πολεμώντας έναν πιο ισχυρό εχθρό. Σύμμαχός του ο χεμώνας. Στα χέρια μου κρατώ μόνο το Μαχαίρι της Μάχης. Οι σφαίρες λίγες. Το κρύο ανυπόφορο, αλλά το Αίμα που κυλάει στις φλέβες μας είναι καυτό. Δύο ρουνικά σύμβολα, και ο σταυρός των Ιπποτών που τόσο υπερήφανα κουβαλάμε εδώ και καιρό, μας δίνουν θάρρος... Η μάχη συνεχίζεται... Η επίθεση των εχθρών δυναμώνει κάθε στιγμή που περνάει. Αυτό που μου έρχεται στο μυαλό είναι εκείνες οι στιγμές της επανάστασης... Θυμάμαι πριν καιρό τα χαμόγελα των παιδιών, την ελευθερία, στιγμές υπερηφάνειας. Μια ζωή πολεμιστής, πάντα πολεμιστής... Ο εχθρός πλησιάζει. Είναι παντού όπου κι αν κοιτάξω. Σιγοτραγουδώ εμβατήρια...ακολουθούν και οι λίγοι σύντροφοί μου... Ένας δυνατός κρότος και μια εκτυφλωτική λάμψη μας διακόπτει...Αίμα παντού... Κάποιοι από τους εχθρούς πηδούν έξω από τα άρματα μάχης. Πλησιάζουν, σηκώνομαι όρθιος... “Μάχη μέχρι τέλους”, θάνατος πριν την ατίμωση... Αυτά σκέφτομαι καθώς βλέπω μπροστά μου έναν γεροδεμένο άντρα με το κόκκινο αστέρι στην στολή του να με σημαδεύει. Είναι όμως πολύ δειλός για να πυροβολήσει. Ορμάω και του κόβω το λαϊμό, τότε αισθάνομαι έναν καυτό πόνο στην πλάτη... Μάχη μέχρι τέλους, τα ιδανικά των Ηρώων... κλείνω τα μάτια μου καθώς σφίγγω τον μόνο σύντροφο σ’αυτές τις στιγμές, το Μαχαίρι της Μάχης... Σκοτάδι παντού, παντού κενό... Μόνο κενό.... Τίποτα.... Είναι το Τέλος!!!”.

Μάχη μέχρι τέλους

Του Ιέρωνα Πυρφόρου

Δεν έχουν απομείνει και πολλοί από τους όποιους αγωνιστές, οι οποίοι θα μπορούν να θεωρηθούν απειλή ενάντια στους Τυράννους. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως οι όποιοι ζωντανοί δεν αποτελούν μια υπολογίσιμη δύναμη. Η εσφαλμένη μετατροπή-μεταμόρφωση ιδεολογιών σε ατομικές-οντοτικές ονομασίες δίχασε, απογοήτευσε.

Η μοιραία ανάπτυξη μιας ανεξέλεγκτης παραμορφωμένης παρά-γνώσης, δημιούργησε όλους αυτούς, όπου μετέπειτα θα αυτοονομασθούν ως -ιστές, -ικοί, (Σταλινικοί, Χιτλερικοί, Λενινιστές, Τροτσκιστές, Γκεμπελικοί, Στρασσερικοί, Ραιμικοί κ.α). Αποτέλεσμα αυτής της εσφαλμένης, μη αναγκαίας, ιδιαιτερότητας είναι το σημερινό φαινόμενο του “ξεκατινιάσματος” μέσω διαδικτύου και της απομάκρυνσης από την αιτία αυτού του αγώνα. Λάθος ορισμοί σε ύποπτα χέρια. Λες και όλοι αυτοί έχουν λύση όλα τα άλλα προβλήματα. Σαφώς και υπάρχουν διαφορές, είναι φυσικό. Υπήρχαν, υπάρχουν και θα υπάρχουν. Το μεγαλείο της

διαφορετικότητας και της επιλογής. Στην παρούσα φάση όμως, φαντάζει το λιγότερο ύποπτο η πλήρης απομάκρυνση από τον κοινό στόχο, διότι πέρα από τις όποιες διαφορές, υπάρχει και ένας κοινός στόχος, η Αιτία. Μήπως η ένωση τρομάζει κάποιους και επίτηδες προωθούν τα όποια «ξεκατινιάσματα και κουτσομπολιά»;

Εφόσον δεν έχει επέλθει καμμιά νίκη, πως άλλωστε αφού ούτε καν η μάχη δεν έχει ορισθεί, οι διαφορές αυτές είναι ανούσιες. Νά'χουν να λένε. Άλλωστε οι Τύραννοι επικροτούν πάντα τις αλληλοσφαγές.

Στην παρούσα κατάσταση, πρώτο ρόλο έχει η Αιτία αυτού του αγώνα. Αδιάφορο το εάν ο Στάλιν ήταν Ρώσος ή Γεωργιανός, εάν ο Χίτλερ έπρεπε ή όχι να επιτεθεί στην Πολωνία, εάν...εάν...εάν...

Η δραστηριότητα των αυτόκλητων αρχηγών, λογίων, φιλοσόφων, επαναστατών, δυσχεραίνει την όποια συγκροτημένη προσπάθεια για χρήσιμα και επιθυμητά αποτελέσματα. Ανάλυση του εχθρού, στρατηγική, σχεδιασμός, δράση... Πού είναι όλα αυτά;;

*Φρουροί, πολεμιστές, πάντα σε επιφυλακή.
Εμπιστοσύνη περιορισμένη. Πλήρης μόνο στο όπλο.
Μόνο αυτό δεν θα σε προδώσει ποτέ.*

Καμιά αντίσταση δεν υπάρχει, κοιμάται μέχρι νεωτέρας. Όλοι αρχηγοί, όλοι σωτήρες. Όλοι ακόλουθοι, μαριονέτες. Όταν το πρόβατο φύγει από το κοπάδι, το τρώει ο λύκος. Από την άλλη όμως είναι προτιμότερο να είσαι ο λύκος παρά το πρόβατο που νομίζοντας ότι είναι κάποιος, απομακρύνεται από το κοπάδι. Η αλυσίδα κοπάδι-λύκος-Άνθρωπος-Θείο. Στην παρούσα κατάσταση, πλην των ισλαμιστών μαχητών, όλοι οι νεοεπαναστάτες και αντιδραστικοί, βρίσκονται στο επίπεδο του κοπαδιού.

Ναι, ο άνθρωπος είναι η συνέχιση του Λύκου-Κτήνους. Μακάριοι εσείς οι ζωντανοί που βρίσκεστε σε αυτό το επίπεδο. Μοιάζουν λίγοι, για τους πολλούς, είναι όμως πιο πολλοί απ'όσο μπορείς να φανταστείς. Η χυδαία προπαγάνδα των Τυράννων, δεν είχε και τα όποια επιθυμητά γι'αυτούς αποτελέσματα. Ποιος θα περιμενε άλλωστε αυτή την επιβίωση του κτήνους;

Ο δρόμος προς το μονοπάτι του υπέρτατου και της υπέρβασης είναι μακρύς, γεμάτος εμπόδια. Πολλοί αποχωρούν, οι δειλοί. Οι θρασύδειλοι, που είναι χειρότεροι από τους δειλούς και πιο επικίνδυνοι, μπουκοτάρουν και σαμποτάρουν με ύπουλα μέσα. Ένα καθαρά Τυρρανοπροωθούμενο φαινόμενο. Άλλωστε οι καιροί μαρτυρούν ορδές προδοτών και θρασύδειλων.

Μακάριοι εστέ οι οδοιπόροι της Αιώνιας Επιστροφής. Αθάνατοι!

Ακόμη φρουροί, ακόμη πολεμιστές. Καχυποψία, επιφυλακή. Εμπιστοσύνη περιορισμένη. Πλήρης μόνο στο όπλο. Αυτό δεν θα σε προδώσει ποτέ. Άλλωστε είναι οι μόνοι που τολμούν να κοιτούν αιώνια τον θάνατο στα μάτια, σαν ίσος προς ίσο. Είναι γραφτό να ξεχωρίζουν, τώρα και πάντοτε!

Σήμερα που όλοι γίνονται μαριονέτες των τυράννων,εσκεμμένα ή όχι, αυτοί είναι οι μόνοι που βρίσκουν τρόπους απεγκλωβισμού, όχι γιατί μπορούν αλλά γιατί το θέλουν. Η Θέληση στα υψηλότερα επίπεδα αυτού του αγώνα. Εάν δεν υπάρχει η θέληση, όλα είναι μάταια. Θέληση, Πίστη, Δράση.

Οφείλουν να είναι καχύποπτοι και προσεχτικοί. Θάνατος ή επιβίωση, κανένας οίκτος, καμμιά ενοχή. Η ζωή είναι πόλεμος, μια συνεχής επανάσταση.

Στον πόλεμο δεν χωράει καμμιά ενοχή. Σε κάθε επανάσταση κυριαρχεί η δύναμη (βία) η ελπίδα, η πίστη, η αιτία. Ο πόλεμος είναι ζωή.

Ότι δεν ανανεώνεται φθείρεται, αυτοκαταστρέφεται, εξαφανίζεται. Δεν υπάρχει καμμία κριτική, μουσειακού τύπου, σε κανένα παρελθόν. Είναι ανούσια, ανώφελη. Μόνον διδακτικά οφέλη υπάρχουν από το παλαιό. Η όποια κριτική δίχως διδακτικά οφέλη είναι ίδιον θρασυδειλων μαζανθρώπων. Η ιστορία δεν είναι μουσειο. Μάθημα από το παλαιό, γνώση στο σήμερα, δημιουργία στο μέλλον. Δυστυχώς, σήμερα όλοι έχουν πέσει θύματα παγίδευσης στην Ιστορία. Θηράματα στις παγίδες που στήσανε οι τύραννοι. Δύναμη, Οργή, Πίστη. Αυτό το μονοπάτι έχει την δύσκολη ιδιότητα επιλογής.

Σήμερα, σε αυτόν τον σωρό σκουπιδιών, χρειάζονται ιδανικά ικανά και εμπνευσμένα για να εμπνέουν. Η όποια προσπάθεια «καλλωπισμού» ως προς την αποδοχή από το σύστημα και την κοινωνία είναι μέγιστο σφάλμα. Άλλο εναλλακτική λύση και άλλο ερμαφρόδιτη. Αλλαγή ιδανικών, παραμόρφωση συμβόλων, ανατροπή ιδεολογιών, όλα αυτά για μια θέση στην κοινωνία που όλοι βρίζουν και όλοι συντηρούν.

Στην πραγματικότητα κανένας δεν θέλει να αλλάξει το σήμερα. Εάν αλλάξει από μόνο του, καλώς. Κανείς δεν έχει την θέληση. Ο όχλος ακολουθεί. Είναι ανώφελη και αδύνατη η όποια προσπάθεια εμφύτευσης αρχών στον όχλο. Ο όχλος υπάρχει μόνο για να ακολουθεί. Είναι το κοπάδι, είτε αρέσει σε κάποιους είτε όχι. Ακολουθεί τους ικανούς, τους λίγους, τους μοναδικούς. Ο όχλος εμπιστεύεται έναν αρχηγό. Ο αρχηγός όμως δεν επιτρέπεται να εμπιστευτεί τον όχλο.

Η ζωή είναι πόλεμος. Η ειρήνη είναι ουτοπία. Η δυαδικότητα της απατηλής ψευτοκοινωνίας των τυράννων, καλό-κακό, πόλεμος-ειρήνη. Τι είναι τελικά αυτή η ειρήνη; Μήπως η απουσία της δύναμης, της ιδιαιτερότητας; Μήπως η ισότητα ανάμεσα στους ανθρώπους, στους ικανούς και στους ανίκανους, στους υγιείς και στους άρρωστους; Εάν ναι, τότε ομιλούμε για την ισοπεδωτική ουτοπία των πασιφιστών. Η ειρήνη (παγκόσμια ή μη) είναι το πρόσχημα μιας ελεγχόμενης, από τους τυράννους κατάστασης. Η ισότητα δεν είναι ελευθερία, είναι αδυναμία.

Ελευθερία, επιθυμία και αυτοσκοπός συνδέονται στο μονοπάτι της Αιώνιας Μάχης. Όταν αυτός ο αγώνας επεκτείνεται πέραν του ατομικού συμφέροντος και του αυτοσκοπού, φτάνοντας στο συλλογικό επίπεδο και σε συνδυασμό θεωρίας, πράξης και έμφυχου υλικού, τότε και μόνον τότε επιτρέπεται η όποια αναφορά στην όποια αντίσταση και, ακολούθως, στην ερχόμενη επανάσταση.

Ο καθένας έχει την υπερηφάνεια μέσα του και το Αίμα είναι ο σύνδεσμος. Τα βίαια φυσικά του ένστικτα, συμφωνούν στον απεγκλωβισμό. Δράση με όλα τα παραπάνω είναι αγώνας μέχρι τέλους. Πίστη, Θέληση και Αφοσίωση, αγνοώντας τις όποιες εξωτερικές απειλές του συστήματος. Το αίμα καθορίζει την πορεία. Η αιώνια φιλοσοφία του αίματος είναι η τελετουργία που τείνει να δώσει πνοή στις επερχόμενες γενιές. Εσωκλείει Αρχέγονες και Μυστικές Αρχές και λατρείες, που μόνον οι ικανοί γίνεται να κατανοούν. Τις χρησιμοποιεί δε προς την ανάπτυξη και την εξέλιξη του ανθρώπου. Σηματοδοτεί την θέση του στον κόσμο, σε όποια κοινωνία και σε όποια εποχή.

Πολεμιστές
του Γ' Ράιχ,
κάπου στο
Ανατολικό
Μέτωπο.

«Οι Ρώσοι πολέμησαν με την ψυχή ενός λαού που ολοκλήρωσε την επανάστασή του ως το βάθος. Ανάμεσα στον Ρούσβελτ, τον Τσώρτσιλ και τον Στάλιν, η εκτίμησή μας πάει στον Στάλιν. Κι αν μάθουν επιτέλους οι Ρούσβελτ, Τσώρτσιλ και οι όμοιοί τους, πως οι πιο συνειδητοποιημένοι Φασίστες πάντοτε αναγνώριζαν στον Κομμουνισμό τη μόνη ζωντανή δύναμη που αντιτάχθηκε στη δική τους κι έχουν εντοπίσει τον αληθινό εχθρό όχι τόσο στη Ρωσία, όσο στις πλουτοκρατικές δημοκρατίες των ΗΠΑ και της Αγγλίας.»

Εφημερίδα «Νουόβο Τσιβιλτά»
Φλωρεντία, Σοσιαλιστική Δημοκρατία του Σαλό, 1944

Ο θυρεός του Σοβιετικού Συντάγματος του 1918. Διακρίνονται χιαστί δύο fascio, τα μετέπειτα σύμβολα του Φασισμού.

Από τη
Φαιοκόκκινη Σκοπιά

Απλά...

Μπολσεβικισμός

Του Αλεξάντρ Ντούγκιν

Εθνικό κεφάλαιο δεν υπάρχει. Η φύση του κεφαλαίου είναι διεθνής. Αγνοεί όλα τα εμπόδια μπροστά στο οικονομικό κέρδος. Κάθε λογής περιορισμοί στην ελευθερία των αγορών αποτελούν εμπόδιο σ' αυτό το κέρδος. Σ' αυτά τα εμπόδια περιλαμβάνονται πολιτειακοί, εθνικοί, θρησκευτικοί κι άλλοι διαχωρισμοί. Ο Φασισμός, που παρενόησε την ίδια του την ουσία, όσο και την αναγκαιότητα να συνδυάσει τον εθνικισμό ειδικά με τον σοσιαλισμό, έπεσε θύμα αυτής της τερατώδους, ασυγχώρητης πλάνης. Ο εθνικισμός δεν μπορεί να βασίζεται στους κανόνες της αγοράς ή να είναι φιλελεύθερος. Αυτή η ιδεολογία έχει να κάνει με την μη-υλιστική, συλλογική, υπεροικονομική ζωή. Η κοινοτική ζωή βρίσκεται ταυτόχρονα στο κέντρο της ουσίας του εθνικισμού αλλά και του σοσιαλισμού. Ο καπιταλισμός βασίζεται σε μια ριζικά διαφορετική, αδιάλλακτη θέση, την ιδέα του υλικού κέρδους, της αποτελεσματικότητας και του εξορθολογισμού του παρόντος, στιγμιαίου κόσμου. Ας θυμηθούμε ότι ο πρώτος εθνικοσοσιαλισμός ήταν βασισμένος σε μια ριζικά σοσιαλιστική, αυστηρά αντιαστική ιδέα του Ernst Junger, τον Εργάτη (Der Arbeiter).

Είναι όμως περιττή η συνεχής στροφή προς αυτή τη γερμανική και ιταλική εμπειρία. Ο σύγχρονος εθνικισμός της Ρωσίας πρέπει να αναθεωρήσει την ίδια του την ιστορική εμπειρία. Δεδομένης μιας κατάλληλης προσεγγίσεως θα γίνει πρόδηλο ότι η σοβιετική αρχή, ο μπολσεβικισμός, ήταν πράγματι μια συνεπής, ολοκληρωμένη, τελειοποιημένη έκφραση των ριζικών ρωσικών εθνικών τάσεων μέσα στις συνθήκες ενός τρομερού και παράδοξου εικοστού αιώνα. Ο μπολσεβικισμός στην ενδότερη ουσία του, στη βαθύτερη λογική του, στο πνεύμα του δεν ήταν άλλος από τον εθνικομπολσεβικισμό. Με μια κοντινή και προσεκτική ματιά στην ιστορία του κομμουνιστικού κόμματος, βλέπουμε αμέσως ότι κανένας αφηρημένος διεθνισμός δεν υπήρχε ποτέ στις τάξεις του. Ήδη από την εποχή των λαϊκιστών μέχρι σήμερα, ο διεθνισμός γινόταν εθνικισμός που συμπίπτει εντελώς με την παγκόσμια κοσμοϊστορική αποστολή των Ρώσων, ως λαού που δεν

κουβαλάει τόσο το στοιχείο του αίματος, της εθνικότητας, αλλά το στοιχείο της ειδικής πνευματικότητας και του πολιτισμικού ιδεώδους. Ο Ρωσικός εθνικισμός υπήρξε πάντοτε ολοκληρωτικός, υπερεθνικός, ηθικός και μεσσιανικός και όχι φυλετικός, επαρχιακός, τοπικός. Ακριβώς όπως ο μπολσεβικισμός.

Τι σημαίνει αυτό για το πατριωτικό κίνημα; Πρέπει να επανεκτιμήσουμε ριζικά την σοβιετική περίοδο, να επεξεργαστούμε ένα ειδικό ιστοριογραφικό μοντέλο και να χρησιμοποιήσουμε το σχέδιό του για να ξαναγράψουμε τη σοβιετική ιστορία σε μια τρίτη παραλλαγή.

Εως τώρα δύο προσεγγίσεις μας είναι γνωστές - η αντισοβιετική και η σοβιετική.

Η σοβιετική προσέγγιση προσεγγίζει τη σοβιετική ιστορία με μαρξιστικούς όρους, παραμένοντας υπνωτισμένη από μια αποξενωμένη και περιπλεγμένη σχολαστική κομμουνιστική μεθοδολογία, θολωμένη σαν αποτέλεσμα ενός αριθμού αλμάτων και περιόδων διαμορφώσεως του σοσιαλιστικού δόγματος. Επιπλέον, η κύρια αρτηρία της ακριβούς σοβιετικής ιστοριογραφίας έχει αποκοπεί εξ' αιτίας της καταρρεύσεως της ΕΣΣΔ, στη θέση της οποίας εμφανίστηκε μια πληθώρα σχηματικών δογμάτων, περιθωριακών ιστορικών ομάδων, αναλισκόμενων σε ορολογίες και συγκρούσεις μεταξύ τους, χωρίς να κατορθώνουν να συνθέσουν μια ενωτική ιδεολογική εικόνα της σοβιετικής φύσης.

Η δεύτερη ιδεολογική προσέγγιση συμπίπτει με την αντισοβιετική θεωρία. Έχει δύο θέσεις. Η μια είναι ευρέως γνωστή ως «δημοκρατική», «δυτική». Σύμφωνα μ' αυτή τη θεωρία, ο σοσιαλισμός είναι μια ουτοπία και ένα κακό, η σοβιετική περίοδος είναι μια ανωμαλία που εδράζεται στο σκοτάδι, σε πρωτόγονες καταστάσεις υπανάπτυκτων ολοκληρωτικών μαζών της Ασίας, που διαβιούν στην βορειοδυτική Ευρασία. Άλλη μια έκφανση του αντισοβιετικού μοντέλου είναι η μοναρχία. Σύμφωνα με αυτό το μοντέλο, η φυσιολογική εξέλιξη μιας παράξενης ευρωπαϊκής δύναμης, διακόπηκε τεχνητά από μια συννομωσία, αποξενωμένων φανατικών που προέβησαν σε ένα αντιλαϊκό πραξικόπημα και κυβέρνησαν χρησιμοποιώντας τη δύναμη και τον τρόμο για πολλές δεκαετίες, μέχρι που το σύστημα σάπισε ολοσχερώς.

Οι διαφορετικές ερμηνείες του μπολσεβικισμού σε αυτές τις δυο προοπτικές-σοβιετική και αντισοβιετική- είναι πολύ γνωστές, όμως υπάρχει άγνοια σχετικά με τις εσωτερικές διαφορές και τις ενυπάρχουσες εντάσεις.

Για την ακρίβεια, η μέχρι τώρα γνώση μας δεν αποδίδει την κύρια, αληθινή προσέγγιση στο φαινόμενο του μπολσεβικισμού. Αυτή η προσέγγιση μπορεί να σχηματιστεί μόνο υπό το γεγονός της αναγνώρισης της βασικής ενότητας, πνευματικής και ηθικής συγγένειας μεταξύ της εθνικής (ειδικά της Ρωσσίας) ιδέας και του βασικού πάθους του κομμουνισμού ως ιδεολογίας, περιλαμβάνοντας το μαρξισμό. Άλλες προσεγγίσεις που διαχωρίζουν ριζικά τον εθνικισμό και το σοσιαλισμό (κομμουνισμό), βλέπουν αυτούς ως ιδεολογικούς εχθρούς, ως ασυμβίβαστες τάσεις. Η καταδίκη αυτής της ασυμβατότητας αντανακλάται περαιτέρω σ' ολοκληρωτή τη διαδρομή της ιστορικής αναθεωρήσεως.

Οι επιπτώσεις είναι γνωστές- η ουσία του φαινομένου έχει χαθεί, εκατέρωθεν δημιουργούνται ατέλειωτες εντάσεις και παρεξηγήσεις. Ίσως επειδή η μόνη προσέγγιση της αλήθειας είναι αυτή του ακραίου δυτικού φιλελευθερισμού, που χαρακτηρίζεται από μεγάλη ρωσσοφοβία σε συνδυασμό με το απόλυτο μίσος προς κάθε μορφή σοσιαλισμού ή κομμουνισμού.

Μόνο εδώ - αν και με αρνητική μορφή - σημειώνεται σωστά η εκπληκτική συμμαχία, αρμονική συνύπαρξη του μπολσεβικισμού και της ρωσικής ιδέας, βαθιά συγγένεια ως την άλλη πλευρά των εξωτερικών μορφών.

Το πρόβλημα έγκειται στο ότι δεν θα πρέπει να επεξεργασθούμε ένα αρνητικό μοντέλο, όπως στην περίπτωση των ρωσόφοβων αντικομμουνιστών, αλλά ένα απολύτως θετικό, απολογητικό ιστοριογραφικό μοντέλο του μπολσεβικισμού σαν ένα φαινόμενο που συνδυάζει οργανικά μέσα του εθνικά και κομμουνιστικά στοιχεία.

Η βάση για μια τέτοια συνένωση τέθηκε από τον Mikhail Agursky στο πολύτιμο βιβλίο του «Ιδεολογία του Εθνικομπολσεβικισμού» και ειδικά στην ολοκληρωμένη αγγλική έκδοση «Τρίτη Ρώμη» (Third Rome). Προς έκπληξή μας, αυτό το εξαιρετικό έργο δεν ακολουθήθηκε από άλλους συγγραφείς ώστε να υπάρξει μια σοβαρή εξέλιξη στο θέμα. Τίποτα παρά σκουπίδια, τμήματα, αποσπάσματα, λεπτομέρειες.

Παρ' όλα αυτά, φαίνεται ότι η δημιουργία μιας ολόκληρης ιστοριογραφικής Σχολής, οπλισμένης με τη μεθοδολογία του Agursky και έχοντας στην κατοχή του μια πλειάδα έργων μελετών-ερευνών ριζικά ρωσσοφοβικών αντισοσιαλιστών, των οποίων τα συμπεράσματα θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν σαν έτοιμα εμπόδια για μια αυτόματη αντικατάσταση της ηθικής αξίας του ίδιου φαινομένου από κάτι αρνητικό σε κάτι θετικό, κρίνεται επιτακτική ανάγκη.

Ίσως είναι αναγκαίο να περιμένουμε για λίγο καιρό, έως ότου οι πολιτικές διαφορές των υποστηρικτών και των αντιπάλων του σοσιαλισμού παρέλθουν, έως ότου πολλοί ακραία ατάλαντοι ιστορικοί, που κατέκλυσαν τα ιδρύματα κατά τη διάρκεια του τέλους της θλιβερής περιόδου του Μπρέζνιεφ (εμμέσως εισηγήθηκαν την εγκατάλειψη του σοσιαλισμού!) αποσυρθούν.

Τώρα ολοένα και περισσότερο η ιστοριογραφική μέθοδος των οπαδών της μοναρχίας δυσφημείται, ενώ η φιλελεύθερη-ρωσσοφοβική θέση, μην μπορώντας να παραμείνει στην πρωτοκαθεδρία (προνόμιο που είχε από την εποχή της περestroϊκά), σύντομα θα βρεθεί σε επισφαλή θέση, σε μια κατάσταση απόγνωσης του ρωσικού λαού και μιας αναπόφευκτης κοινωνικής έκρηξης.

Το τελευταίο καταφύγιο των παλιανθρώπων παραμένει ο εθνικός καπιταλισμός, αντισοσιαλισμός, αντικομμουνισμός, δεξιός φασισμός [ΣτΜ: εννοεί το φασισμό που έχει χάσει το περιεχόμενό του κι έχει αστικοποιηθεί. Αναφέρεται στην αστική ακροδεξιά ουσιαστικά]. Είναι αντιφατικός και ανεύθυνος. Είναι απόλυτα αντιφυσικός και δεν οδηγεί πουθενά. Αυτή η θεώρηση ενός αντιφυσικού συμβιβασμού είναι αντικειμενικά και ιστορικά καταδικασμένη. Είναι ένα σκόπιμα ανήθικο και στερούμενο ευφύιας αδιέξοδο, μεμειγμένο με μια μνησικακία ή και με παρανοϊκά συμπλέγματα.

Αντίθετα, όλα τα μονοπάτια είναι ανοιχτά για την εθνικομπολσεβικική ιστοριογραφία. Μόνο ο εθνικομπολσεβικισμός έχει μέλλον. Είναι μια προσέγγιση στην οποία το πάθος για την ιστορική αλήθεια είναι δεμένο με μια προσαρμοσμένη ηθική επιλογή, εθνική υπερηφάνεια και ένα εξυμνητικό σοσιαλιστικό ιδεώδες. Μπορεί εύκολα να διαπιστωθεί ότι στο μέλλον η ανάγκη να χρησιμοποιείται ο όρος μπολσεβικισμός με το πρόθεμα «εθνικός», θα εκλείψει. Ο μπολσεβικισμός είναι ήδη στην ουσία του εθνικομπολσεβικισμός, απ'τη στιγμή που δεν υπήρξε κανένας αντι-εθνικομπολσεβικισμός.

Για τη Γυναίκα και το Παιδί

Της Γεωργίας Χρυστοπούλου

Καίτε Κόλλβιτς:
«Ο Θάνατος
αγκαλιάζει τη
γυναίκα».
Ξυλογραφία.

Μεγαλώσαμε και μεγαλώνουμε σε μια κοινωνία ανθρώπων σκιάχτρων. Τίποτα δεν παραμένει ίδιο, όλα αλλάζουν γύρω μας με γοργούς ρυθμούς. Νέα Τάξη Πραγμάτων ονομάζεται η σημερινή σαπίλα, η οποία πρέπει να τονίσουμε ότι είναι απόλυτη, σε κάθε στάδιο της ανθρώπινης δυτικής κοινωνίας. Έλαχε να είμαστε εμείς οι άτυχοι, οι γεννημένοι στην σκοτεινότερη περίοδο που περνάει ο πλανήτης, να είμαστε εμείς αυτοί που πρέπει να κουβαλήσουμε το μεγαλύτερο φορτίο στην πλάτη μας, μπας και καταφέρουμε και βγάλουμε την ανηφόρα και δεν σωριαστούμε κάτω απότομα.

Ο κόσμος μας σήμερα χαρακτηρίζεται από απόλυτα ριζοσπαστικές αλλαγές, κάποιες από τις οποίες είναι : ο υλικός πολιτισμός, η ανεπτυγμένη τεχνολογία, ο θάνατος των θρησκειών και του ιδεαλισμού, ο ανταγωνισμός σε όλα τα επίπεδα, οι υλιστικές αξίες που πήραν την θέση των παλαιών. Αυτές οι αλλαγές ήλθαν, ή καλύτερα, επεβλήθησαν σε μας απότομα με την κατάργηση των παλαιών φεουδαρχικών κοινωνιών από την αστική τάξη.

Ο Κάρλ Μάρξ γράφει σχετικά, «Η αστική τάξη έπαιξε στην ιστορία ένα ρόλο εξαιρετικά επαναστατικό. Παντού όπου η αστική τάξη ήρθε στην εξουσία, κατέστρεψε όλες τις φεουδαρχικές, πατριαρχικές και ειδυλλιακές σχέσεις. Έσπασε χωρίς οίκτο τους πολυποίκιλους φεουδαρχικούς δεσμούς που συνδέανε τον άνθρωπο με τους φυσικούς ανώτερους του και δεν άφησε κανένα άλλο δεσμό

ανάμεσα σε άνθρωπο και σε άνθρωπο, εκτός από το γυμνό συμφέρον, από την αναισθητή "πληρωμή τοις μετρητοίς". Επνιξε στα παγωμένα νερά του εγωιστικού υπολογισμού τα ιερά ρίγη του ευλαβικού ρεμβασμού, του ιπποτικού ενθουσιασμού, της μικροαστικής μελαγχολίας. Μετέτρεψε την προσωπική αξιοπρέπεια σε ανταλλακτική αξία και στη θέση των απειράριθμων γραφτών και των έντιμα αποκτημένων ελευθεριών έβαλε τη μοναδική ασυνείδητη ελευθερία του εμπορίου. Με μια λέξη, στη θέση της καλυμμένης με θρησκευτικές και πολιτικές αυταπάτες εκμετάλλευσης, έβαλε την ανοιχτή, ξεδιάντροπη, άμεση, σκληρή εκμετάλλευση.» Έτσι οι σχέσεις των ανθρώπων κατέληξαν καθαρά πλέον χρηματικές σχέσεις.

Ας δούμε όμως μια μια αυτές τις αλλαγές και τις επιπτώσεις του στην γυναίκα και το παιδί ή αλλιώς στην οικογένεια, γιατί για μας γυναίκα = Οικογένεια.

Ο υλικός πολιτισμός, που αναφέραμε πριν, είναι αποτέλεσμα της ανεπτυγμένης τεχνολογίας, της καταστροφικής αυτής γενοκτονίας του πλανήτη από την χωρίς έλεος, με σκοπό πάντα το κέρδος, τεχνολογική ανάπτυξη. Ο «υλικός πολιτισμός» δεν είναι τίποτα παραπάνω από αυτό. Ο θάνατος των θρησκειών είναι ένα άλλο γεγονός του σύγχρονου κόσμου. Καθώς ο Χριστιανισμός πέθανε αποδεδειγμένα μετά τον Μεσαίωνα, οι άλλες θρησκείες είχαν σειρά έπειτα. Ο ανταγωνισμός σε όλα τα επίπεδα είναι μια άλλη φρικτή πραγματικότητα, ο ταξικός ανταγωνισμός δεν ήταν δυστυχώς η αρχή του τέλους για μας, αλλά σειρά είχαν οι εθνικοί ανταγωνισμοί (με βάση οικονομικούς παράγοντες) που οδηγούσαν στον ιμπεριαλισμό (το ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού κατά τον Λένιν) και στην γενοκτονία ολόκληρων λαών. Αλλά δυστυχώς δεν σταματούσε ούτε εκεί ο κοινωνικός ανταγωνισμός. Ο ανταγωνισμός των φύλων (αρσενικού, θηλυκού) είναι γεγονός επίσης, ως παράγωγο των ανταγωνιστικών κοινωνιών μας. Γεγονός που δικαιώνει τον Χέρμπερτ Μαρκούζε που επιγραμματικά είχε γράψει στο έργο του «Για τον ηδονισμό» ότι «...ακόμη και η Απόλαυση έχει Ταξικό χαρακτήρα», πραγματικότητα που πηγάζει από την βίαιη επιβουλή των υλιστικών αστικών αξιών, καταδικάζοντας την Οικογένεια, την μήτρα δηλαδή της Φυλής, σε μια άθλια ακόμη χρηματική σχέση, όπως όλες οι άλλες χρηματικές και μόνο χρηματικές σχέσεις που μας συνδέουν με τις κοινωνίες μας.

Ο Κάρλ Μαρξ γράφει επιγραμματικά, «Πάνω σε ποια βάση στηρίζεται η σημερινή, η αστική οικογένεια; Πάνω στο κεφάλαιο, πάνω στο ατομικό κέρδος. Η οικογένεια αυτή σε ολόπλευρα αναπτυγμένη μορφή υπάρχει μονάχα για την αστική τάξη. Έχει όμως το συμπλήρωμά της στην αναγκαστική έλλειψη της οικογένειας για τον προλετάριο και στη δημόσια πορνεία [...] Η αστική τάξη ξέσχισε τον πέπλο του συναισθηματισμού που σκέπαζε τις οικογενειακές σχέσεις και τις έκανε ξεκάθαρες χρηματικές σχέσεις.» Βλέπουμε εδώ λοιπόν καθαρά ότι κάθε ανθρώπινη πρωτοβουλία πηγάζει σήμερα μόνο από τον πόθο για κέρδος. Ακόμη και ο σεξουαλικός πόθος οφείλει να καταργηθεί, το χρήμα τον αντικαθιστά. Σήμερα λοιπόν το χρήμα αντικαθιστά κάθε είδος φυσικής ηδονής, αυτό είναι που ονομάζουμε «υλιστικές αξίες», καθότι οι αξίες όλες πηγάζουν σήμερα από το χρήμα.

Ας δούμε όμως όλα τα παραπάνω τι επίδραση είχαν στην γυναίκα και στο παιδί, ή όπως αναφέραμε και πιο πριν στην σημερινή Οικογένεια. Προηγουμένως είπαμε ότι ακόμη και οι οικογενειακές σχέσεις κατέληξαν σήμερα ξεκάθαρα χρηματικές. Αυτό δεν είναι και ιδιαίτερα δύσκολο να το αντιληφθεί κανείς, αλλά για να σας βοηθήσουμε θα σας φέρουμε μερικά παραδείγματα.

«Επιβαλλόμενη μόδα», «σεξουαλική απελευθέρωση», «ισότητα», «ανεξαρτησία», «καριέρα», «χλιδή»... όροι κενοί που δεν μπορούν παρά μόνο μια

ψευδαίσθηση εφήμερης ευτυχίας να δώσουν, αν το καταφέρουν φυσικά ποτέ πραγματικά και αυτό.

«Άντε κορίτσι μου, να μεγαλώσεις να βρεις και έναν καλό πλούσιο άνδρα να παντρευτείς»... λόγια της μάνας...

Το κορίτσι με αυτή την ευχή της μάνας καρφωμένη στο μοιαλό μεγαλώνει λοιπόν. Και ψάχνει, δεν κουράζεται να ψάχνει, για να την πραγματοποιήσει. Τελικά όμως το «κορίτσι με τα σπέρτα» αντί για την οικογένεια που οραματιζόταν με τον «καλό και πλούσιο άνδρα» θα εκπορνευτεί ψυχή τε και σώματι με αντάλλαγμα και μόνο μια χρηματική επιταγή. Έτσι η ευχή της αφελούς μάνας καταλήγει κατάρα για την κόρη.

Η γυναίκα όμως ψάχνει και θα συνεχίσει να ψάχνει για να ικανοποιήσει τα «ιδανικά» της, γι αυτό και παρατάει τα χωριά και τις κωμοπόλεις, γι αυτό και συνωστιάζεται στην ουρά για το μέλλον στις μεγάλες πόλεις.

Ο άνδρας, πραγματικά ανίκανος να την ικανοποιήσει, οραματίζεται και αυτός εκ μέρους του να καταφέρει κάποτε να γίνει το πριγκηπόπουλο του παραμυθιού, μπας και καταφέρει να βρει την κλεμμένη του ευτυχία μέσω του νέου παραδείσου που μπορεί να του προσφέρει το χρήμα.

Το μικρό αγόρι λοιπόν γίνεται άνδρας όταν απότομα ξυπνάει από το «παραμύθι της μάνας του», βρίσκει τον εαυτό του ανήμπορο και μόνο στο ερημωμένο χωριό ή ανήμπορο και μόνο, θαμμένο ανάμεσα στους τσιμεντένιους ψυχρούς πύργους μιας μεγαλούπολης. Τότε αντιλαμβάνεται ότι αυτός είναι ο παράδεισος που του υποσχέθηκαν, έτσι πια το αγόρι μεγάλωσε, μεγάλωσε ώσπου ποτέ δεν κατάφερε να ικανοποιήσει τα παιδικά του όνειρα, κι αντιλήφτηκε πλέον και μια άλλη φρικτή αλήθεια, ότι κάθε παιδί είναι καταδικασμένο σε μια εικονική πραγματικότητα που δεν μπορεί παρά όλα τα μονοπάτια της να συγκλίνουν στο ένα, στο πιο μοιραίο, στον Θάνατο!

Έτσι το κάποτε μικρό κορίτσι εκπορνεύτηκε ασύστολα σε μια κοινωνία νταβατζήδων και το κάποτε μικρό αγόρι σαπίζει στο πλέον έρημο χωριό που, για λόγους που τον δένουν εκεί, δεν το παρατάει, είτε σε ένα απάνθρωπο τσιμεντένιο λαβύρινθο ψάχνοντας έστω για λίγα ψίχουλα εικονικής ευτυχίας στην κόλαση που φέρει το όνομα «μισθωτή εργασία».

Κι έτσι καταλήγουμε στα λόγια του Χ. Μαρκούζε ότι «...ο Αστικός ιδεαλισμός δεν είναι μόνο μια ιδεολογία: εκφράζει κι ένα σωστό αντικειμενικό περιεχόμενο. Δεν περιέχει μόνο την δικαιολόγηση της κατεστημένης μορφής της ύπαρξης, αλλά και την οδύνη για την καθιέρωσή της: όχι μόνο εφησυχασμό γι αυτό που υπάρχει τώρα, αλλά και υπενθύμιση για το τι θα μπορούσε να είναι. Η μεγάλη αστική τέχνη κατέστρεφε διαρκώς με τις καρδιές των ανθρώπων την εύκολη παραίτηση προς στην καθημερινή ζωή κάνοντας τη δυστυχία και τη θλίψη αιώνιες, καθολικές δυνάμεις. Ζωγραφίζοντας την ομορφιά του ανθρώπου και των πραγμάτων και μια υπέργεια ευτυχία με τα λαμπερά χρώματα αυτού του κόσμου, έβαλε στην καρδιά της αστικής ζωής την αληθινή λαχτάρα μαζί με την φτώχη παρηγοριά και την ψεύτικη καθαγίαση. Όταν αυτή ανυψώνει τον πόνο και την θλίψη, την απελπισία και τη μοναξιά στο επίπεδο μεταφυσικών δυνάμεων, όταν βάζει τους ανθρώπους αντιμέτωπους μεταξύ τους και με τους Θεούς μέσα στη γυμνότητα της φυσικής αμεσότητας και πέρα από τις κοινωνικές μεσολαβήσεις, τότε μέσα σ'αυτή την υπερβολή υπάρχει η ανώτερη αλήθεια: Αυτός ο κόσμος δεν μπορεί να αλλάξει λίγο-λίγο, αλλά μόνο με την καταστροφή του.»

Εμείς μένουμε λοιπόν στις τελευταίες αυτές λέξεις του Μαρκούζε «Αυτός ο κόσμος δεν μπορεί να αλλάξει λίγο-λίγο, αλλά μόνο με την καταστροφή του», αναγνωρίζοντας πλέον απόλυτα ότι...

«...Η υγεία των ανθρώπων μας μπορεί να θεμελιωθεί μόνο με την απόλυτη Καταστροφή του σημερινού συστήματος.» (Όττο Στράσσερ)

Ενάντια στον Ιμπεριαλισμό

Του Προμηθέα Αυγερινού

Ο Ιμπεριαλισμός είναι το ανώτερο και τελευταίο στάδιο στην ανάπτυξη του καπιταλισμού. Ο καπιταλισμός έφτασε με την πάροδο των ετών μέσα από εξελικτικές διαδικασίες σε αυτό το στάδιο. Ποια είναι όμως τα βασικά του χαρακτηριστικά;

Προσπαθώντας να τα κατηγοριοποιήσουμε, θα δούμε τα εξής πέντε βασικά σημεία: 1) συγκέντρωση της παραγωγής και του κεφαλαίου, που έχει φτάσει σε τέτοια υψηλή βαθμίδα ανάπτυξης, ώστε να δημιουργεί μονοπώλια που παίζουν αποφασιστικό ρόλο στην οικονομική ζωή 2) συγχώνευση του τραπεζικού με το βιομηχανικό κεφάλαιο και δημιουργία μιας χρηματιστικής ολιγαρχίας, 3) η εξαγωγή κεφαλαίου αποκτά ιδιαίτερη σημασία σε διάκριση από την εξαγωγή εμπορευμάτων, 4) συγκροτούνται μονοπωλιακές ενώσεις των καπιταλιστών, οι οποίες μοιράζουν τον κόσμο, και 5) έχει τελειώσει το εδαφικό μοίρασμα της γης ανάμεσα στις μεγαλύτερες καπιταλιστικές δυνάμεις.

Τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά που αναφέρθηκαν πιο πάνω, είναι διατυπωμένα στην μελέτη του Λένιν, για τον ιμπεριαλισμό, και τα βασικά του γνωρίσματα παραμένουν αναλλοίωτα και στις μέρες μας.

Ο ιμπεριαλισμός και τα πρώτα Ευρωπαϊκά κράτη που έφτασαν σε αυτό το σημείο ανάπτυξης εμφανίζονται ήδη από τις αρχές του 20ου αιώνα. Τα κράτη αυτά ήταν η Αγγλία, Γαλλία και Γερμανία μαζί φυσικά με την Αμερική. Οι αντιθέσεις τους έφτασαν σε τέτοιο βαθμό εχθρότητας που το 1914, η Ευρώπη κυρίως, μα συνάμα και ολόκληρος ο πλανήτης, θα γνωρίσει τον Α' Παγκόσμιο Ιμπεριαλιστικό πόλεμο.

Η Ευρώπη εκείνη την εποχή είχε, ανεξάρτητα από το επίπεδο ανάπτυξης της κάθε χώρας, καπιταλισμό. Τα κράτη όμως που πρωταγωνίστησαν σε αυτόν τον πόλεμο ήταν κυρίως τρία-τέσσερα, με τα υπόλοιπα απλά να ακολουθούν το ένα ή το άλλο στρατόπεδο. Από αυτό το συγκεκριμένο σημείο, μπορούμε να βγάλουμε το συμπέρασμα ότι και αν ακόμα παντού επικρατεί ο καπιταλισμός -όπως και σήμερα- μόνο ελάχιστα κράτη μετρημένα στα δάχτυλα του ενός χεριού, θα είναι αυτά που έχουν φτάσει στο ιμπεριαλιστικό στάδιο.

Οι αστοί των μικρότερων χωρών είναι υποταγμένοι στους αστούς των ιμπεριαλιστικών. Επομένως, όσο κυβερνούν οι αστοί, δεν υπάρχει εθνική ανεξαρτησία

Αυτό το συμπέρασμα είναι όμως σωστό; Ναι, είναι σωστό. Το ξεκαθαρίζει απόλυτα και ο Λένιν λέγοντας στην ανάλυσή του πως «η περίοδος του ιμπεριαλισμού, είναι η περίοδος του μοιράσματος του κόσμου ανάμεσα στα μεγάλα προνομιάχα έθνη που καταπιέζουν όλα τα υπόλοιπα. Ένα βασικό χαρακτηριστικό του ιμπεριαλισμού είναι ο ανταγωνισμός ανάμεσα σε μερικές μεγάλες δυνάμεις για την ηγεμονία».

Έτσι λοιπόν κατά την διάρκεια του Α' Π.Π., τα προνομιάχα έθνη της Αγγλίας, Γαλλίας από την μια και της Γερμανίας από την άλλη, συμπαρασύροντας τα «μικρότερα έθνη» πολέμησαν ακριβώς για την ηγεμονία. Κατά αυτόν τον τρόπο τα «μικρότερα έθνη» δηλαδή αυτά που δεν έχουν γίνει ιμπεριαλιστικά, άγονται και φέρονται ανόλογα με τις διαθέσεις των ισχυρών και ο λόγος που συμβαίνει αυτό, είναι ακριβώς επειδή αυτά τα έθνη δεν έχουν ούτε καν στο ελάχιστο αποκτήσει την εθνική τους ανεξαρτησία. Τέτοιο ακριβώς έθνος, που δεν έχει αποκτήσει δηλαδή την εθνική ανεξαρτησία, αν και είναι καπιταλιστικό, είναι η Ελλάδα μαζί με δεκάδες άλλες χώρες.

Κι εδώ τίθεται ένα ερώτημα. Τότε γιατί αυτές οι χώρες (που δεν έχουν αποκτήσει εθνική ανεξαρτησία) δεν συμμαχούν ενάντια στα ιμπεριαλιστικά κράτη; Απαντούμε ότι αυτό είναι απίθανο να συμβεί όσο αυτά τα κράτη βρίσκονται υπό τον έλεγχο της δικής τους αστικής τάξης. Ακριβώς επειδή η εκάστοτε αστική τάξη μιας χώρας με την αστική τάξη μιας ιμπεριαλιστικής είναι σχέση κυρίαρχου και κυριαρχούμενου, πάτρωνα και υποτελούς, κάθε σκέψη για εθνική ανεξαρτησία και πέρασμα στον σοσιαλισμό είναι ανέφικτη και ουτοπική.

ΗΤΑΝ Η Ε/Σ ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΧΩΡΑ;

Το ζήτημα αυτό επανέρχεται με κάθε ευκαιρία. Από τις επιθέσεις των Αμερικανών σε μια σειρά χώρες και τις επιδρομές των Σιωνιστών σε Παλαιστίνιους αμάχους, οι κάθε λογής φιλελεύθεροι, σοσιαλδημοκράτες, ακροδεξιοί και κομμουνιστές προβάλλουν το επιχείρημα ότι Μπους ίσον Χίτλερ, κατατάσσοντας έτσι την Ε/Σ Γερμανία ως ιμπεριαλιστική χώρα.

Ξέχωρα από την υποκρισία των δημοκρατών, που είναι αυτοί οι ίδιοι και οι κυβερνήσεις τους, που παρέχουν γη και ύδωρ στους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, βοηθώντας τους στα πολεμικά τους σχέδια, είτε με τις βάσεις, είτε με την αποστολή δήθεν ειρηνευτικών αποστολών στις κατεχόμενες χώρες, πρέπει από τη μεριά μας, ως εθνικοσοσιαλιστές, να απαντήσουμε στο προαναφερθέν ερώτημα.

Είναι γεγονός και δεν πρέπει να κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλο μας, ότι στο συγκεκριμένο ζήτημα υπάρχει μια σύγχυση ερμηνείας μέσα στις γραμμές μας. Κάποιοι «δεξιοί Ε/Σ» απαντούν, μη βαθαίνοντας στο συγκεκριμένο ιστορικό πλαίσιο, ότι οι Γερμανοί δεν κάνανε ιμπεριαλιστικό πόλεμο αλλά απελευθερωτικό. Αυτή είναι όμως μια ερμηνεία γενική και εν πολλοίς αόριστη, που αντί να δίνει απάντηση συσκοτίζει περισσότερο τα πράγματα.

Εμείς ήμασταν που γράψαμε λίγο πιο πάνω ότι η Γερμανία του 1914 ως χώρα ιμπεριαλιστική έφτασε σε πόλεμο λόγω του αυξανόμενου ανταγωνισμού, με την Αγγλία και τους συμμάχους της.

Ήταν πόλεμος για την ηγεμονία στο Ευρωπαϊκό και όχι μόνο έδαφος. Εδώ είναι σημαντικό να εστιάσουμε και να θέσουμε το ερώτημα, ποιος κέρδισε τον πόλεμο, δηλαδή την ηγεμονία. Καθώς είναι γνωστό, οι Αγγλογάλλοι νίκησαν και η Γερμανία συνθηκολόγησε άνευ όρων το 1918 με τους επαίσχυντους όρους της συνθήκης των Βερσαλλιών. Και είναι ακριβώς αυτή η νίκη των Αγγλογάλλων που συνέτριψε πολεμικά τον αντίπαλό της και τον έβγαλε οριστικά έξω από το γεωστρατηγικό και οικονομικό μοίρασμα. Έτσι η Γερμανία του 1918 και έπειτα δεν ήταν, ούτε μπορεί να γίνει λόγος ότι παρέμενε ιμπεριαλιστική.

Ο πόλεμος και η ήττα που ακολούθησε, της στέρησαν αυτήν την δυνατότητα και έτσι έγινε κράτος υποτελές στα μεγάλα αφεντικά. Το γεγονός ότι δεν μπορούσε να έχει ούτε τον αριθμό εκείνο της στρατιωτικής δύναμης που χρειαζόταν, ότι ήταν υποχρεωμένη να πληρώνει εκατομμύρια στους νικητές (επιβαρύνοντας αφάνταστα τον γερμανικό λαό) ως πολεμική αποζημίωση, αλλά και το σύνολο των όρων της συνθήκης των Βερσαλλιών, αποδεικνύει του λόγου το αληθές. Η Γερμανία του 1918 και μετά, από κράτος ιμπεριαλιστικό έγινε κράτος υποτελές και δουλικό όπως και μια σειρά άλλων κρατών. Επομένως ο αγώνας των Ε/Σ σωστά στράφηκε πρώτα και κύρια στη διεκδίκηση της εθνικής ανεξαρτησίας και στην καταγγελία της συνθήκης των Βερσαλλιών, μια τακτική που εφάρμοσαν και οι κομμουνιστές. Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι αν δεν κατακτηθεί πρώτα η εθνική ανεξαρτησία, δεν μπορεί να γίνει λόγος για πέρασμα στον σοσιαλισμό.

«Χίτλερ, η τελευταία
μας ελπίδα». Αφίσσα
του Ε/Σ κόμματος,
απευθυνόμενη στα
εξαθλιωμένα λαϊκά
στρώματα των
εργατών και των
ανέργων της
Γερμανίας του
Μεσοπολέμου. Αυτά
τα κοινωνικά
στρώματα στήριξαν
τον Ε/Σ αγώνα για
εθνική ανεξαρτησία,
την ώρα που η τότε
αστική τάξη έδινε
γην και ύδωρ
στους νικητές
του Α' Παγκοσμίου
Πολέμου.

Με την άνοδο του Χίτλερ και του Ε/Σ εργατικού κόμματος στην εξουσία το 1933, ξεκίνησε ο αγώνας για την εθνική ανεξαρτησία, με την συμπαράσταση των εργατών και των λαϊκών στρωμάτων. Καταγγελία της συνθήκης των Βερσαλλιών, αποχώρηση από την Κοινωνία Των Εθνών (ο τότε ΟΗΕ κατά κάποιο τρόπο) και ο επανεξοπλισμός για την άμυνα της χώρας.

Κι εδώ είναι επίσης μια πολύ κρίσιμη ιστορική περίοδος για το ζήτημα που εξετάζουμε, γιατί εδώ ακριβώς τίθεται και το ερώτημα. Η εθνική ανεξαρτησία που επιχειρήθηκε από την Ε/Σ Γερμανία έγινε με την βοήθεια της αστικής τάξης;

Και είναι σημαντικό το ερώτημα γιατί αν η απάντηση είναι ναι, τότε πράγματι η Γερμανία έγινε εκ νέου ιμπεριαλιστική. Αν είναι όμως όχι, τότε σημαίνει ότι η Γερμανία κατάφερε υπό την καθοδήγηση του Α.Χίτλερ και του Ε/Σ κόμματος, να πραγματοποιήσει την εθνική ανεξαρτησία παρά τις απαγορεύσεις και τις απειλές των πατρώνων της.

Η απάντηση είναι ασφαλώς ΟΧΙ. Η αστική τάξη της Γερμανίας από το 1918 έως και το 1933, είχε δείξει με ξεκάθαρο τρόπο ότι είναι ανίκανη, σχεδόν ανύπαρκτη, για να πετύχει την εθνική ανεξαρτησία. Εδώ ταιριάζει αυτό που είπαμε και προηγούμενα, ότι «είναι απίθανο να συμβεί όσο αυτά τα κράτη βρίσκονται υπό τον έλεγχο της δικής τους αστικής τάξης. Ακριβώς επειδή η εκάστοτε αστική τάξη μιας χώρας με την αστική τάξη μιας ιμπεριαλιστικής είναι σχέση κυρίαρχου και κυριαρχούμενου, πάτρωνα και υποτελή...». Και το συμπέρασμα αυτό είναι όχι δικό μας, αλλά της Λενινιστικής σκέψης.

Καμιά λοιπόν συμμετοχή δεν είχε η αστική τάξη της Γερμανίας στην εθνική ανεξαρτησία, που μετά χιλίων εμποδίων επετεύχθη. Άρα από δω και πέρα δεν

γεννάται καν ζήτημα περί της δήθεν ιμπεριαλιστικής Γερμανίας, σλόγκαν που τόσο εύκολα εκτοξεύεται, μόνο και μόνο για μικροπολιτικούς σκοπούς. Δεν είναι μόνο αυτό όμως. Πως θα μπορούσε μια χώρα που το 1932 δεν ήταν ιμπεριαλιστική να γίνει μέσα σε μόνο 6 χρόνια, την στιγμή που τα ισχυρότερα κράτη όπως η Αγγλία και η Αμερική την είχαν υποβάλει σε οικονομικό και εμπορικό αποκλεισμό; Αυτό μόνο πολιτικά καθυστερημένοι μπορούν να το επινοήσουν. Την στιγμή μάλιστα που είναι ιστορικά αποδεδειγμένη η πολεμική των αστών στο Ε/Σ Κόμμα, κατά τον σκληρό αγώνα για την κατάκτηση της εργατικής εξουσίας, με τους εκατοντάδες νεκρούς αγωνιστές και τους χιλιάδες φυλακισμένους από το ξενόδοξο αστικοδημοκρατικό καθεστώς της Βαϊμάρης.

*Με βάση τη Μαρξιστική-Λενινιστική θεωρία,
ο ιστορικός Εθνικοσοσιαλισμός δεν ήταν
και δεν μπορούσε να είναι ιμπεριαλιστικός*

Το ότι είναι ψέμα όλη αυτή η ρητορική περί ιμπεριαλιστικής Γερμανίας - και αυτό το αποδείξαμε όχι με δικά μας αυθαίρετα συμπεράσματα, αλλά ακολουθώντας την Μαρξιστική-Λενινιστική διδασκαλία που ούτε στο ελάχιστο αλλοιώσαμε - σημαίνει ότι δεν έγιναν λάθη στην εξωτερική πολιτική; Ασφαλώς και έγιναν, αλλά αυτό είναι ένα εντελώς διαφορετικό ζήτημα από αυτό που εξετάζουμε και δεν είναι του παρόντος να αναφερθούμε.

ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ - ΠΟΙΟΙ ΞΕΧΑΣΑΝ ΤΟΝ ΛΕΝΙΝ

Ποια είναι όμως η θέση της χώρας μας, στο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα; Πριν όμως απαντήσουμε, καλό θα ήταν να δούμε, τι θέση παίρνουν άλλες αριστερές και αντικαπιταλιστικές ομάδες.

Με πρώτους τους τροτσκιστές και πριν λίγους μήνες μέχρι και το ΚΚΕ, υιοθέτησαν την θέση περί «ιμπεριαλιστικής Ελλάδας», μια θέση που την βασίζουν στο συμπέρασμα ότι εδώ και μερικές δεκαετίες η Ελλάδα έχει φτάσει σε επίπεδα μονοπωλιακού καπιταλισμού. Έτσι λοιπόν, κατά την άποψη αυτήν, ο αγώνας για εθνική ανεξαρτησία δεν "ανταποκρίνεται στις σημερινές συνθήκες", άρα και ο χαρακτήρας της επανάστασης πρέπει να έχει ρόλο απευθείας περάσματος στον σοσιαλισμό, μιας και η εθνική ανεξαρτησία έχει επιτευχθεί από την αστική τάξη.

Όσο όμως αριστερή και επαναστατική να φαντάζει η θεωρία περί «ιμπεριαλιστικής Ελλάδας», στην πραγματικότητα είναι λαθεμένη και αποπροσανατολίζει τις λαϊκές δυνάμεις για ένα ενιαιομετωπικό σχεδιασμό αντίστασης.

Aν λοιπόν η Ελλάδα είναι ιμπεριαλιστική, τότε σύμφωνα με την λογική αυτή, ιμπεριαλιστικές είναι ακόμα εκατό χώρες περίπου στον πλανήτη, αφού τόσες είναι περίπου οι χώρες που έχουν ανάλογη οικονομική ανάπτυξη με την Ελλάδα. Αυτό έρχεται όμως σε πλήρη σύγκρουση με την βασική θεωρία του Λένιν πως δηλαδή "βασικό γνώρισμα του ιμπεριαλισμού είναι ο ανταγωνισμός σε μερικές μεγάλες δυνάμεις". Υιοθετώντας την λαθεμένη θέση περί «ιμπεριαλιστικής Ελλάδας» σημαίνει ότι πετάμε όλη την βασική διδασκαλία του Λένιν στα σκουπίδια. Είναι πράγματι άξια απορίας η αλλαγή στάσης του ΚΚΕ στο σοβαρό αυτό θέμα.

Πότε αλήθεια η Ελλάδα κατέκτησε την εθνική της ανεξαρτησία; Μήπως το 1920, με την μικρασιατική εκστρατεία και τις τραγικές συνέπειες με τον ξεριζωμό και τα βάσανα τόσων Ελλήνων; Μήπως την δεκαετία του '40, που ενώ ο λαός μας πάλευε στα βουνά για πραγματική ελευθερία και ανεξαρτησία, οι Άγγλοι βάφανε στο αίμα όλη την χώρα; Ή μήπως την δεκαετία του '70, με την αμερικανοκίνητη χούντα των συνταγματαρχών και στις μέρες μας με τα «ευχαριστούμε τους

αμερικανούς» του Σημίτη; Δεν χρειάζονται περισσότερα παραδείγματα για να φανεί πόσο εσφαλμένη είναι η θέση της Ελλάδας που έχει αποκτήσει την εθνική ανεξαρτησία και άρα "ο αγώνας δεν ανταποκρίνεται στις σημερινές συνθήκες".

Για μας, η Ελλάδα είναι χώρα που βρίσκεται κάτω από την ασφυκτική πίεση των ιμπεριαλιστικών κέντρων, Αμερικής και Ε.Ε., μια χώρα που ούτε στο ελάχιστο είναι ανεξάρτητη, παραμένοντας εδώ και δεκαετίες υποταγμένη κάτω από τις ξενόδουλες αστικές κυβερνήσεις.

ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Τονίσαμε πιο πάνω, ότι για το πέρασμα στο σοσιαλισμό, απαραίτητη προϋπόθεση είναι η αποτίναξη του ιμπεριαλιστικού κλοιού με τον οποίο είναι δεμένη η χώρα μας και πολλές άλλες Ευρωπαϊκές χώρες.

Το ότι ο αγώνας έχει και εθνικό χαρακτήρα, δεν έχει να κάνει σε τίποτα με τις γελοιότητες των εθνικιστών περί «Μεγάλης Ελλάδας» και λοιπών φαιδρών. Εθνική ανεξαρτησία είναι ο αγώνας για τον απεγκλωβισμό της χώρας από το ΝΑΤΟ και την Ε.Ε. Των δύο αυτών καπιταλιστικών κέντρων, που σέρνουν τους Ευρωπαϊκούς και όχι μόνο λαούς, να γίνονται τα εύκολα θύματα στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους που εξαπολύουν οι πλουτοκράτες με στόχο την αύξηση των ζωνών επιρροής και των κεφαλαίων τους.

Η πάλη των εθνικοσοσιαλιστών πρέπει να έχει δύο στόχους. Πρώτα κατά του ιμπεριαλισμού και των εξωτερικών πιέσεων που ασκούνται από την Ε.Ε. και την Αμερική και κατά του πολέμου. Το σύνθημα προς αυτή την κατεύθυνση πρέπει να είναι ξεκάθαρο και δεν μπορεί να είναι άλλο από το «Έξω η Ελλάδα από την ιμπεριαλιστική Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ». Ένας τέτοιος αγώνας κινείται μέσα στα πλαίσια του εθνικού συμφέροντος.

Δεύτερον, μέτωπο κατά των ντόπιων υποτελών κυβερνήσεων, που δένουν την χώρα στο άρμα του ιμπεριαλισμού και γίνονται πειθήνια όργανα στους κάθε λογής Μπους και Σαρόν.

Δυναμώμα της πάλης για να φύγουν οι Αμερικανικές βάσεις από την Ελλάδα και να επιστρέψει και ο τελευταίος φαντάρος μέσα στα ελληνικά σύνορα.

Καταγγελία του Ευρωσυντάγματος και των Τρομονόμων, που σκοπό έχουν να περιορίσουν ακόμα περισσότερο τις πολιτικές ελευθερίες, να βάλουν σε ομηρία και υπό παρακολούθηση το λαϊκό κίνημα, και να εξοντώσουν και τις τελευταίες εστιές αντίστασης.

Έμπρακτη αλληλεγγύη στον Ιρακινό και Παλαιστινιακό λαό, που τόσο δοκιμάζονται από την Ιμπεριαλιστική και Σιωνιστική βαρβαρότητα και όσο το δυνατόν μεγαλύτερη διεθνοποίηση του αγώνα μαζί με άλλες αριστερές και αντιιμπεριαλιστικές κινήσεις.

Αυτοί είναι μόνο κάποιοι βασικοί πολιτικοί άξονες, που θα πρέπει να προωθήσουμε όσο μπορούμε και με όλες μας τις δυνάμεις να συμβάλλουμε στο κίνημα για μια πραγματική αντίσταση κατά του Παγκόσμιου Κτήνους.

Ο φιλόσοφος, συγγραφέας, ποιητής, αγρότης και πολιτικός ακτιβιστής Ντέιβιντ Βούλσταν Μάνατ (σήμερα Αμπντούλ Αζίζ Ιμπν Μάνατ) γεννήθηκε το 1950 στην Αφρική, γιος Βρετανού διπλωμάτη. Το 1967 επέστρεψε στη Βρετανία, όπου σπούδασε Φυσική και αναμίχθηκε με την Ε/Σ πολιτική και φυλακίστηκε δυο φορές. Υπήρξε πάντοτε υπέρμαχος του βίαιου ακτιβισμού, σε βαθμό που χαρακτηρίστηκε «θεωρητικός της τρομοκρατίας». Στις 4 δεκαετίες της πολιτικής του δράσης, μεταξύ άλλων συνεργάστηκε με τον Κόλιν Τζόρνταν, το *Column 88*, το *Combat 18*, και, πρόσφατα, με ριζοσπαστικούς Ισλαμικούς κύκλους. Ασχολήθηκε πολύ σοβαρά με τον εσωτερισμό και μόνασε σε βουδιστικά και χριστιανικά μοναστήρια. Μετέφρασε αρχαίους Έλληνες ποιητές, έγραψε δική του ποίηση και πληθώρα δοκιμίων πάνω στον Εθνικοσοσιαλισμό. Το εν πολλοίς προφητικό δοκίμιο που ακολουθεί γράφτηκε το 1995. Ο αρχικός τίτλος ήταν *"An analysis of the Zionist response to System breakdown"*.

Δικλείδες ασφαλείας των Σιωνιστών

Του Ντέιβιντ Μάνατ

Ανάμεσα στους κύριους στόχους μας συγκαταλέγεται η πρόκληση επαναστατικών διεργασιών, που θα επιφέρουν την καταστροφή της παλιάς αντιάριας τάξης και των Σιωνιστικών Κυβερνήσεων Κατοχής. Επομένως, πρέπει να εξεταστούν οι πιθανές αντιδράσεις των Σιωνιστών, σε περίπτωση που κατορθώσουμε να προκαλέσουμε κρίση στο Σύστημα.

Για να κατανοήσουμε τι μπορεί να συμβεί, πρέπει να εξετάσουμε τους ενδεχόμενους τρόπους, με τους οποίους μπορεί να προκύψει ή να προκληθεί κρίση στο Σύστημα: Πρώτον, κρίση σε μία χώρα, π.χ. επαναστατική ανατροπή ή κυβερνητική κρίση. Δεύτερον, κρίση σε ευρύτερη κλίμακα, η οποία θα ξεσπάσει ταυτόχρονα σε διάφορες χώρες του Δυτικού Κόσμου. Τρίτον, κρίση στις ΗΠΑ – τη στρατιωτική και οικονομική δύναμη, στην οποία στηρίζεται το Ισραήλ.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΕ ΜΙΑ ΧΩΡΑ

Εάν επιτύχουμε κατάρρευση του συστήματος σε μία χώρα, ανατρέποντας την εκεί Σιωνιστική Κυβέρνηση Κατοχής, οι Σιωνιστές κατά πάσα πιθανότητα θα χρησιμοποιήσουν τις χώρες που ελέγχουν ή επηρεάζουν, στρέφοντάς τις εναντίον μας. Η σύγκρουση, σε πρώτη φάση, θα είναι οικονομική και πολιτική – διεθνείς οικονομικές κυρώσεις, εμπάργκο και εκστρατείες προπαγάνδας, που θα μας παρουσιάζουν σαν «τρομοκράτες», «εχθρούς της ανθρωπότητας» και τα παρόμοια. Ακόμη, οι όποιοι αντίπαλοί μας, είτε εντός του κράτους είτε στην εξορία, θα απολαμβάνουν οικονομικών ενισχύσεων και υποστήριξης. [ΣτΜ: Ό,τι γίνεται σήμερα με τις πάσης φύσεως «αντιπολιτεύσεις» και «πορτοκαλί» επαναστάσεις, τις

οποίες χρηματοδοτούν οι Αμερικανοσιωνιστές, προκειμένου ν' ανατρέπουν τις μη αρεστές κυβερνήσεις.] Οργανισμοί σαν τον ΟΗΕ και την ΕΕ θα δικαιολογούν τις πράξεις των Σιωνιστών εναντίον μας, εκδίδοντας Αποφάσεις και Οδηγίες, όπως έγινε στην περίπτωση του Ιράκ [ΣτΜ: Αναφέρεται στον Πόλεμο του Κόλπου το 1991].

Μετά την οικονομική και πολιτική σύγκρουση της πρώτης φάσης, θ' ακολουθήσει η δεύτερη φάση, δηλαδή η προετοιμασία για στρατιωτική εισβολή με οποιαδήποτε δικαιολογία. Πρέπει να κατανοήσουμε ότι οι Σιωνιστές αναπόφευκτα θα χρησιμοποιήσουν στρατιωτικά μέσα ενάντια σε τυχόν εξέγερσή μας.

**Πρέπει να συμμαχήσουμε με τους
Φονταμενταλιστές του Ισλάμ, οι οποίοι
πολεμούν ανοιχτά τον Αμερικανοσιωνισμό**

Επομένως, η δική μας κυβέρνηση θα πρέπει ν' αξιοποιήσει το σύντομο χρονικό «παράθυρο», κατά την πρώτη φάση της οικονομικής σύγκρουσης, προκειμένου να προετοιμαστεί για πόλεμο και να συμμαχήσει με χώρες που αντιτίθενται στην Αμερικανοσιωνιστική εξουσία. Ουσιαστικά, αυτό σημαίνει συμμαχίες με τις τότε εναπομείνουσες Ισλαμικές χώρες.

ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΣΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΔΥΤΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ

Εάν περισσότερες χώρες κατορθώσουν την ίδια εποχή ν' απαλλαγούν από τον ζυγό των Σιωνιστικών Κυβερνήσεων Κατοχής, οι Σιωνιστές θα χρησιμοποιήσουν οποιαδήποτε άλλη χώρα ελέγχουν ακόμη, προκειμένου ν' αποσταθεροποιήσουν / ανατρέψουν / εισβάλουν στα απελευθερωμένα έθνη και να επιτύχουν την παλινόρθωση της παλιάς, ελεγχόμενης πολιτικής ηγεσίας και της καταπιεστικής «κοινοβουλευτικής δημοκρατίας». Και σ' αυτήν την περίπτωση, οργανισμοί όπως ο ΟΗΕ θα χρησιμοποιηθούν για την επίτευξη των Σιωνιστικών στόχων. Οι ΗΠΑ θα είναι κατά πάσα πιθανότητα η χώρα που θα ενεργήσει υπέρ των Σιωνιστών, αν και, πρόσφατα, οι Σιωνιστές άρχισαν ν' αποκτούν πολιτική και οικονομική ισχύ στη νέα Ρωσία, μέσω της Παγκόσμιας Τράπεζας και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Αυτό γίνεται, προκειμένου η στρατιωτική ισχύς της Ρωσίας να χρησιμοποιηθεί εναλλακτικά, εάν τυχόν το Σύστημα καταρρεύσει στις ΗΠΑ [ΣτΜ: Στη δεκαετία που μεσολάβησε από τότε που γράφτηκε το παρόν δοκίμιο, η Ρωσία κατόρθωσε ν' απαλλαγεί σε μεγάλο βαθμό από τον ασφυκτικό έλεγχο των εβραίων Ολιγαρχών καπιταλιστών, χάρη στην πολιτική πυγμής του Προέδρου Πούτιν και ήδη, με την Ευρασιατική της πολιτική, εμπνευσμένη από το έργο του Χαουσχόφερ και του Ντούγκιν, προκαλεί «πονοκεφάλους» στους Αμερικανοσιωνιστές].

Για τους ίδιους λόγους, θα πρέπει να περιμένουμε ανάλογη διείσδυση των Σιωνιστών στην Κίνα [ΣτΜ: Προφητικός ο Μάνατ. Εδώ και λίγο καιρό, πραγματοποιείται μια τεράστια μετακίνηση κεφαλαίων από τις ΗΠΑ στην Κίνα και μάλιστα όσο πιο «αθόρυβα» γίνεται].

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΡΙΣΗ

Σε περίπτωση που συμβεί κάτι τέτοιο, οι Σιωνιστές θα χρησιμοποιήσουν τη στρατιωτική ισχύ και το οπλοστάσιο που χτίζουν μυστικά στο Ισραήλ με τη βοήθεια των ΗΠΑ. Τότε, θα εμφανιστούν ανοιχτά ως μεγάλη στρατιωτική δύναμη και θα χρησιμοποιήσουν τα δικά τους στρατεύματα και το δικό τους οπλοστάσιο, προκειμένου ν' ανακτήσουν τον έλεγχο. Είναι γεγονός ότι το Ισραήλ έχει στην κατοχή του μεγάλο αριθμό πυρηνικών και βιολογικών όπλων κι έχει καταρτίσει σχέδια χρήσης τους, εάν χρειαστεί. Εάν αναγκάζονταν να προβούν σε ανοιχτή στρατιωτική δράση, ο στόχος τους πλέον δεν θα ήταν τίποτε λιγότερο από τη

δημιουργία μιας «Σιωνιστικής αυτοκρατορίας» [ΣτΜ: Πρβλ το δόγμα Μπους για «εξαγωγή ελευθερίας σε όλον τον κόσμο»].

Πάντως, πρέπει να γίνει κατανοητό ότι θα προτιμήσουν τη χρήση κάθε άλλου μέσου για την επίτευξη των στόχων τους – η ανοιχτή στρατιωτική σύγκρουση θα είναι η «έσχατη λύση». Θα προτιμήσουν στρατιωτικό εκβιασμό, π.χ. «υπακούστε μας, αλλιώς θα σας χτυπήσουμε με πυρηνικά» [ΣτΜ: Αυτό ήδη γίνεται σε περιορισμένη κλίμακα και με έμμεσο τρόπο απέναντι στο Ιράν]. Αλλά, εάν αυτό δεν έχει αποτέλεσμα, τότε θα υπάρχει πάντοτε η «έσχατη λύση» της ανοιχτής στρατιωτικής σύγκρουσης.

Επιπλέον, οι Σιωνιστές έχουν φροντίσει να δημιουργήσουν στο Ισραήλ μεγάλο απόθεμα οικονομικών αγαθών για το ενδεχόμενο μελλοντικής πολεμικής σύγκρουσης. Συγκεκριμένα, έχουν συγκεντρώσει τεράστια αποθέματα διαμαντιών και χρυσού κι έχουν εξασφαλίσει τον μεγαλύτερο δυνατό βαθμό αυτάρκειας στο Ισραήλ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Είναι προφανές ότι η δύναμη του Ισραήλ αποτελεί πρόβλημα. Βέβαια, προς το παρόν, το Ισραήλ δεν είναι ακόμη έτοιμο για ανοιχτή σύγκρουση ή επικυριαρχία κι επομένως, πετυχαίνει τους στόχους του μέσω τρίτων, όπως ο ΟΗΕ ή η ΕΕ, ενώ τη βρώμικη δουλειά στο στρατιωτικό και πολιτικό πεδίο την αναλαμβάνουν οι ΗΠΑ.

Όμως, σύμφωνα με αξιόπιστες πηγές, εάν η βοήθεια προς το Ισραήλ συνεχιστεί με τους ίδιους ρυθμούς, τότε εντός μιας δεκαετίας, το Ισραήλ θα είναι έτοιμο για ανοιχτή κυριαρχία.

Αλλος ένας στόχος των Σιωνιστών είναι η απόσυρση όλων των πυρηνικών και βιολογικών όπλων των άλλων χωρών μέσω «διεθνών συνθηκών» με όσες χώρες προτίθενται ν' απεμπολήσουν τόσο το οπλοστάσιό τους όσο και τη δυνατότητα δημιουργίας οπλοστασίου.

Όμως, οι Σιωνιστές θα συνεχίσουν να κατέχουν το δικό τους οπλοστάσιο και να διεξάγουν έρευνες για ακόμη ισχυρότερα όπλα.

Οι Σιωνιστές καταβάλλουν μεγάλες προσπάθειες να σταματήσουν την εξάπλωση των πυρηνικών και βιολογικών όπλων [ΣτΜ: Ο Μάνατ προαναγγέλλει εδώ την Αμερικανοσιωνιστική υστερία με τα «όπλα μαζικής καταστροφής», τα οποία απαγορεύεται να κατέχει οποιοσδήποτε... πλην των ΗΠΑ και του Ισραήλ], καθώς και ν' αποτρέψουν την άνοδο του αντισιωνιστικού Ισλαμικού Φονταμενταλισμού [ΣτΜ: Πρβλ την τεράστια προπαγανδιστική εκστρατεία ενάντια στο Ισλάμ και τις θεωρίες περί «σύγκρουσης πολιτισμών»]. Τους φοβίζει το ενδεχόμενο ενός ισχυρού Ισλαμικού έθνους με πυρηνικά όπλα.

Προς το παρόν, έχουν κατορθώσει να περιορίσουν την εξάπλωση του ριζοσπαστικού Ισλάμ στη Μέση Ανατολή (π.χ. στην Αίγυπτο, μέσω οικονομικών, πολιτικών και στρατιωτικών ενισχύσεων/εκβιασμών), ενώ χρησιμοποιούν την επιρροή τους στις ΗΠΑ και τον ΟΗΕ για ν' απομονώσουν τα Ισλαμικά έθνη, όπως το Ιράν, καθώς και για ν' αποτρέψουν την κτήση πυρηνικής τεχνογνωσίας από αυτά τα έθνη.

[ΣτΜ: Μια δεκαετία μετά τη συγγραφή του δοκιμίου, και παρά τις προσπάθειες των Αμερικανοσιωνιστών, ο Ισλαμικός Φονταμενταλισμός φουντώνει όχι μόνο στη Μέση Ανατολή, αλλά και στην Ασία και την Ευρώπη, στους κόλπους των Μουσουλμάνων μεταναστών. Εναντίον του, οι ΗΠΑ έχουν ήδη διεξάγει δύο πολέμους, στο Αφγανιστάν και το Ιράκ, ενώ τώρα προετοιμάζουν το έδαφος και για έναν τρίτο πόλεμο, εναντίον του Ιράν, για τους λόγους ακριβώς που αναφέρει ο Μάνατ]

Επομένως, η λογική επιβάλλει ν' ακολουθήσουμε μια τακτική συμμαχιών με όσους πολεμούν ανοιχτά τον Σιωνισμό, δηλαδή τους Φονταμενταλιστές του Ισλάμ [ΣτΜ: Πρβλ την εξώφθαλμα ύποπτη όψιμη εχθρότητα της «Ευρωπαϊκής» Ακροδεξιάς προς τον αντισιωνιστικό Ισλαμικό Φονταμενταλισμό, η οποία αποτελεί ένδειξη «υπόγειας» συνεργασίας της με τον Αμερικανοσιωνισμό] και η από μέρους μας ενθάρρυνση της εξάπλωσης των πυρηνικών όπλων, διότι, όσο περισσότερες χώρες τα διαθέτουν, τόσο δυσκολότερο θα είναι να τις ελέγξουν οι Σιωνιστές.

Εμείς και οι σύμμαχοί μας πρέπει να κρατούμε συνεχώς απασχολημένες τις δυνάμεις του Σιωνισμού, φορτώνοντάς τους το ένα πρόβλημα πάνω στο άλλο κι αναγκάζοντας τους Σιωνιστές να πολεμούν σε όσο το δυνατόν περισσότερα μέτωπα, ώστε οι δυνάμεις τους να είναι πιο αραιές, άρα λιγότερο αποτελεσματικές.

Έτσι, μπορούμε να τους φορτώσουμε το πρόβλημα μιας νέας, φανατικής Άρρας και αντισιωνιστικής θρησκείας, το πρόβλημα της εξάπλωσης του Ιστορικού Αναθεωρητισμού και της αμφισβήτησης του «ολοκαυτώματος», το πρόβλημα του ανοιχτού, βίαιου Εθνικοσοσιαλιστικού ακτιβισμού σε πολλές χώρες ταυτόχρονα, το πρόβλημα της από μέρους μας υποστήριξης κάθε αντισιωνιστικού κινήματος σε χώρες, όπως οι ΗΠΑ και η Ρωσία [ΣτΜ: Κάτι που, με σημερινούς όρους θα μπορούσε να περιλαμβάνει την υποστήριξη απόψεων όπως του Τσόμσκυ ή των αριστερών κινήματων ενάντια στην πολιτική Μπους στις ΗΠΑ και την υποστήριξη του Εθνικομπολσεβικισμού και του Ευρασιασισμού στη Ρωσία].

Πρέπει να κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας, ώστε να δημιουργούμε συνεχώς προβλήματα στους Σιωνιστές. Πρέπει να διεκδικούμε τους οριζόντες μας και να καταλάβουμε ότι η σύγκρουση γίνεται σε παγκόσμια κλίμακα.

Οι Σιωνιστές δεν πρόκειται να εγκαταλείψουν έτσι απλά τα μεσσιανιστικά τους σχέδια ούτε να μας επιτρέψουν να τους στερήσουμε την εξουσία και την επιρροή τους. Ήταν, είναι και θα είναι διαβολικοί και πανέξυπνοι, παθιασμένοι για εξουσία και πλούτο. Ναι μεν στερούνται ευγενών αισθημάτων, ναι μεν έχουν αποδείξει ότι είναι θρασύδειλοι εγκληματίες, αλλά δεν πρόκειται να ηττηθούν τόσο εύκολα. Θα χρησιμοποιήσουν κάθε μέσο, κάθε εφόδιο, κάθε όπλο, προκειμένου να σωθούν.

Ένα από τα αποτελεσματικότερα όπλα μας είναι η κατανόηση της αληθινής φύσης των Σιωνιστών: δειλοί τύραννοι. Όταν είναι ισχυροί και πλαισιωμένοι από υπάκουους λακέδες, τότε ωρύνονται και απαιτούν τη συντριβή, τον βασανισμό και την υποδούλωση του κάθε εχθρού τους. Όταν όμως δεν έχουν κανέναν να τους βοηθήσει, τότε γίνονται υποτακτικοί, δειλοί και κόλακες. Επιπλέον, είναι επιρρεπείς στην υστερία, καθώς στερούνται παντελώς των Αρίων αρετών της γαλήνιας ανωτερότητας και της αποτελεσματικής, ψυχραιμής και ανελέητης λογικής. Όταν τους πολεμήσουμε ανοιχτά στο πεδίο της μάχης, ακόμη κι αν ο συσχετισμός δυνάμεων είναι εναντίον μας, είναι καταδικασμένοι να ηττηθούν, εξαιτίας της φύσης τους. Κι εμείς είναι νομοτελειακό να τους νικήσουμε, χάρη στην ηρωική, ανώτερη, πολεμική φύση μας.

Η θρησκεία του Αίματος

Του Αίμονα Φωτεινού

Όταν αναφερόμαστε στον όρο «θρησκεία του αίματος», δεν αναφερόμαστε φυσικά σε λατρείες υποχθόνιες-όπου η πόση του αίματος, οι ανθρωποθυσίες και κάθε λογής σατανισμοί, μαγγανείες και δεισιδαιμονικές πρακτικές λατρείας έχουν την τιμητική τους. Αυτή η διευκρίνιση κρίνεται σκόπιμο να γίνει για να μην υπάρχει καμία παρανόηση ή παρεξήγηση σχετικά με το θέμα. Για να ξεκαθαρίσουμε μια και καλή το τοπίο, τέτοιου είδους πρακτικές θρησκευτικής λατρείας δεν έχουν καμία σχέση και δεν συνάδουν με την ιδιοσυγκρασία του Λευκού-Αρίου ανθρώπου. Δεν είναι προϊόντα της φυλετικής του ψυχής. Αντιθέτως αυτές οι δεισιδαιμονικές, χθόνιες λατρείες έχουν ως πατρίδα τη μέση ανατολή με πρωταγωνιστές Σημιτικά-Φοινικικά φύλα. Βέβαια, ο αντίλογος-καθεστηκνία άποψη, λέει ότι οι αρχαίοι Έλληνες λάτρευαν το Διόνυσο, την Εκάτη, τη μεγάλη Μητέρα-Θεά και άλλες χθόνιες θεότητες, επιδιόμενοι σε όργια, παιδεραστίες, ανθρωποθυσίες και κάθε λογής εκφυλιστικά φαινόμενα. Το τραγικό είναι ότι πολλοί «αρχαιολάτρες» και «παγανιστές» ενστερνίζονται αυτές τις θέσεις, υποστηρίζοντας επίσης ότι η πλειοψηφία των αρχαίων Ελλήνων ήταν ομοφυλόφιλοι! Για όσους έχουν ασχοληθεί με το θέμα γνωρίζουν ότι οι υποστηρικτές αυτών των θέσεων, χρησιμοποιούν την αρχαιολατρία ως μανδύα για την προπαγάνδη κοσμοπολίτικων θέσεων, δρώντας υποστηρικτικά προς το εκφυλιστικό φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης και των νοσηρών θεωριών του πολυπολιτισμού.

Οφείλουμε να διασαφηνίσουμε ότι η λατρεία του Διονύσου στην Ελλάδα, υπήρξε όντως κατά περιόδους αυξημένη. Λατρευόταν όμως η εξευγενισμένη-Άρια πλευρά του, όπως είναι γνωστό στα Ανθεστήρια, όπως επίσης και η ανώτερη πνευματική έννοια της Γης-Δήμητρας ως θεοτήτων της άνθισης της φύσης και της γονιμοποιού δύναμης της γης αντίστοιχα. Μόνο σε περιόδους πολιτιστικής πτώσης και εισροής ξένων στοιχείων λάβαιναν χώρα κάποια από τα έκτροπα που προαναφέρθηκαν.

Στη λατρεία της Εκάτης δεν αξίζει καν να αναφερθούμε αφού ήταν πολύ λιγότερο διαδεδομένη, ενώ η λατρεία της μητέρας Θεάς ανάγεται σε προϊστορικές περιόδους προ της ελεύσεως των ελληνικών φύλων.

Μετά τον μακροσκελή πρόλογο που ήταν, θεωρούμε, απαραίτητος προχωρούμε στον ορισμό της έκφρασης «θρησκεία του αίματος».

Η «θρησκεία» αυτή είναι τόσο παλιά όσο ο ίδιος ο άνθρωπος. Πρόκειται για την ακατάλυτη πίστη στους νόμους του αίματος και τα φυλετικά ιδεώδη. Πρόκειται για νόμους αιώνιους, των οποίων η ουσία είναι άφθαρτη, αθάνατη. Νόμοι που δεν υπόκεινται καμία αλλαγή στο πέρασμα του χρόνου και δεν εξαρτώνται από τίποτα, ούτε από το περιβάλλον όπως θέλησαν να πιστεύουν κάποιοι.

Η ανθρώπινη νοοτροπία, οι συνήθειες, τα ήθη και τα έθιμα, η τέχνη, η θρησκεία διαμορφώνονται με βάση το Αίμα

Το ευτυχές είναι ότι η σύγχρονη επιστήμη έχει κάνει μεγάλα βήματα στην εξήγηση των νόμων μέσω της αποκωδικοποίησης του DNA και των γονιδίων τα οποία περιέχουν όλες τις απαραίτητες πληροφορίες σχετικά με την ανάπτυξη και την εξέλιξη του ανθρώπου σε σωματικό και ψυχικό-πνευματικό επίπεδο. Πολύ σπουδαίος είναι ο ρόλος που παίζει η κληρονομικότητα στη διαμόρφωση του χαρακτήρα ενός ανθρώπου και των πνευματικών κλίσεων του.

Για όλα είναι υπεύθυνο το αίμα. Η νοοτροπία, οι συνήθειες, τα ήθη και τα έθιμα, ο πολιτισμός, οι εκφράσεις της τέχνης και οι διάφορες μορφές της καθώς και η θρησκεία καθορίζονται από τη γενετική καταβολή κάθε ομάδας ανθρώπων, η οποία μπορεί να αποτελεί ένα έθνος ή μια φυλή σε μεγαλύτερη κλίμακα. Στις πανάρχαιες πρωταρχικές κοινωνίες, ο άνθρωπος ζώντας κοντά στην φύση, όντας ένα με τη φύση, ανεξάρτητα από το πόσο μορφωμένος η αγράμματος ήταν, ακολουθούσε και σεβόταν αυτούς τους νόμους με θρησκευτική ευλάβεια.

Αυτό τον έκανε πολύ πιο σοφό από το σημερινό ανθρωποειδές των μεγάλων αστικών κέντρων, που αποκομμένο από τη φύση έχει λησμονήσει αυτούς τους νόμους και έχει την εντύπωση ότι δεν κυβερνιέται από αυτούς. Η αλήθεια είναι ότι και ο άνθρωπος, όπως και όλα τα ζωντανά όντα διέπονται από τους ίδιους κοσμικούς νόμους που καθορίζουν την ύπαρξή τους.

Μετά την βίαιη επικράτηση της ξένης θρησκείας στον ευρωπαϊκό χώρο, ο άνθρωπος άρχισε σταδιακά, είτε βιαίως, είτε λόγω του πνευματικού του εκφυλισμού να απομακρύνεται όλο και περισσότερο από τη μητέρα Φύση, λησμονήσε τους ιερούς νόμους του αίματος και ξέχασε ουσιαστικά ποιος είναι. Αποτέλεσμα του εκφυλισμού του αυτού ήταν και η εγκατάλειψη των ιδιαίτερων λαϊκών παραδόσεων της φυλής, της πατρώας θρησκείας, της ηρωολατρίας και προγονολατρίας και της ανάγκης για προστασία της λαϊκής κοινότητας και της φυλής ολόκληρης με νόμους σχετικούς με την ευγονία και την προστασία του αίματος από τη μείξη του με αίμα αλλότιο.

*Αριστερά, ο Ηνίοχος των Δελφών. Δεξιά, γλυπτό του Μπρέκερ.
Από την αρχαιότητα ως το Γ' Ράιχ, η θρησκεία του Αίματος ζει.*

Διότι ο χριστιανισμός, όντας μια θρησκεία πολυπολιτισμική και κοσμοπολίτικη, ουδέποτε προστάτεψε τη λαϊκή κοινότητα αίματος από φυλετικές επιμειξίες, αφού ήταν ένα ιδεολογικό-θρησκευτικό μόρφωμα το οποίο δημιουργήθηκε για να εξουσιάζει τις μάζες και όχι να δρα προστατευτικά στους λαούς. Παράδειγμα η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, όπου οι πρώτοι που δέχτηκαν τον χριστιανισμό ήταν οι σκλάβοι, οι ζητιάνοι και κάθε λογής παρακατιανοί και κοινωνικά, αλλά και φυλετικά παράσιτα.

Ο περήφανος Ρωμαίος, όπως και ο περήφανος Έλλην δεν είχαν ανάγκη να πιστέψουν σε έναν ξένο Θεό, είχαν τους δικούς τους.

Ο Χριστιανισμός ήταν ένα καλοστημένο σχέδιο των Εβραίων για την καταστροφή των εθνικών πολιτισμών και κάθε ίχνους ανωτερότητάς τους και στόχευε στην πολιτική επικυριαρχία του ιουδαϊσμού στην Ευρώπη.

Αντίθετα οι εθνικές θρησκείες, ως προϊόντα της φυλετικής ψυχής των λαών της Ευρώπης, δρούσαν προστατευτικά γι'αυτούς, παρέχοντας τους όλα τα απαραίτητα εφόδια για την ομαλή ανάπτυξή τους και τη φυλετική συνέχειά τους.

Μεγάλο ενδιαφέρον παρουσιάζει όμως και η θέαση των θρησκειών αυτών ως φιλοσοφικών-κοσμοθεωρητικών-βιοθεωρητικών συστημάτων. Ο χριστιανισμός, όπως και όλες οι ιουδαιογενείς μονοθεϊστικές θρησκείες απαγορεύουν την πνευματική ανέλιξη του ανθρώπου και την πορεία του προς τη θέωση. Πρόκειται για τελειώς αντιφυσικά δόγματα, τη στιγμή που δεν λαμβάνουν υπόψη τους, τους συμπαντικούς νόμους του αίματος. (Για έναν χριστιανό ιερέα δεν έχει σημασία αν είσαι Έλληνας ή Γκανέζος. Αρκεί που είσαι χριστιανός, αφού όλοι παιδιά του Θεού είναι!).

Ο Θεός λοιπόν τίθεται επικεφαλής των πάντων, όντας μια υπερβατική οντότητα με υπερφυσικές δυνάμεις και που δεν μπορεί να τον φτάσει κανείς. Η τεράστια διαφορά με τις παραδοσιακές-εθνικές θρησκείες είναι ότι σε αυτές ο Θεός ή οι Θεοί τοποθετούνται μέσα στον κόσμο και όχι έξω απ'αυτόν. Όλοι υπάγονται στον έναν κοσμικό και απαράλλαχτο νόμο που διέπει όλα τα όντα και διαπνέει ολόκληρη τη φύση μην μπορώντας να ξεφύγουν αυτής της κοσμικής νομοτέλειας. (Μια έκφανση αυτού του υπέρτατου νόμου θα μπορούσε να είναι ο νόμος του αίματος και της κληρονομικότητας αφού αυτός ισχύει για όλα τα έμβια όντα).

Οι Θεοί λοιπόν δεν είναι δημιουργοί, είναι κι αυτοί πλάσματα που θεωρείται ότι έχουν φτάσει στην τελειότητά τους και φροντίζουν για τη σωστή εφαρμογή των νόμων της φύσης.

Συνοψίζοντας βλέπουμε ότι είναι επιτακτική η ανάγκη επαναπροσδιορισμού των αξιών του σύγχρονου ανθρώπου επί τη βάσει των αναλλοίωτων-θεϊκών νόμων του αίματος και η επιστροφή του στις ρίζες εκείνων των πρωταρχικών κοινωνιών που είχαν συλλάβει τη σημασία του αίματος, ως εκείνης της ζωοποιού δύναμης που δημιουργεί πολιτισμούς των οποίων τα μνημεία κατάφεραν να επιβιώσουν εδώ και χιλιάδες χρόνια, θυμίζοντάς μας ότι λόγω της κυκλικής φοράς της Ιστορίας, κάποια στιγμή το αίμα των αρχαίων προγόνων μας θα ξυπνήσει και πάλι και τότε οι δυνάμεις του σκότους δε θα μπορούν να εμποδίσουν την ανέλιξή μας.

Πολλές προσπάθειες έγιναν προκειμένου να μη συντελεστεί αυτή η αφύπνιση του Αριού αίματος. Από τη μια έχουμε τη θεωρία του περιβάλλοντος που λέει πως το περιβάλλον ευθύνεται για τη μορφή των διαφόρων φυλών. (Πως γίνεται όμως οι Εσκιμώοι και οι Λάπωνες να διαφέρουν τόσο πολύ από τους κλιματολογικά «γείτονές» τους Σκανδιναβούς; Αυτό όπως και πολλά άλλα η θεωρία δεν το προβλέπει.) Μια άλλη θεωρία είναι αυτή των πολιτιστικών κύκλων που λέει πως ξαφνικά ήρθε μια εποχή στην αρχαιότητα όπου ο άνθρωπος έπαψε να λατρεύει σεληνιακές θεότητες και άρχισε να λατρεύει ηλιακές και ουράνιες, χωρίς να αναφέρει τίποτα για τη ζωογόνο επίδραση των Αρίων σε ολόκληρο τον κόσμο. Τέλος η θεωρία της γενικής εξέλιξης της ανθρωπότητας και άλλες.

Όλες αυτές οι θεωρίες έχουν μια κοινή συνισταμένη : να αφαιρέσουν τον παράγοντα φυλή και την επίδρασή του από την ιστορική πραγματικότητα. Το πολιτικό καταστημένο θα συνεχίσει με τη βοήθεια του θρησκευτικού καταστημένου να προβάλλει αντιστάσεις σ'αυτήν την αφύπνιση του αίματος. Όσο γρηγορότερα αφυπνισθεί ο Λευκός, τόσο γρηγορότερα θα σωθούν οι κοινωνίες του αλλά και ολόκληρος ο κόσμος.

«Όταν μια φυλή είναι απρόθυμη ή ανίκανη να πολεμήσει για την επιβίωσή της, τότε η Θεία Πρόνοια έχει ήδη αποφασίσει το τέλος αυτής της φυλής. Οι δειλές φυλές δεν έχουν θέση στον κόσμο.»

Άντολφ Χίτλερ

Εκ των Έσσω προς τα Άνω

Του Αριστόνου Ευγενίδη

«Το σκοτεινιάσμα του κόσμου ποτέ
δεν θα σβήσει το φως του όντος»
Μάρτιν Χάϊντεγκερ

Ο σύγχρονος κόσμος, όπως εύστοχα διέγινωσε ο Ερνστ Γιούνγκερ, «...παραπαίει σαν μεθυσμένος Καραμαζώφ μες στο σκοτάδι της πλανητικής τεχνολογίας που είχε προφητέψει ο Νίτσε...». Το ανεραμίστο κοπάδι των ψηφοφόρων ξεγελά την πείνα της ψυχής του χορταίνοντας τα στομάχια του με όσα του διαψιλεύει η υπεραγορά. Ένας ολόκληρος κύκλος πλησιάζει στο τέλος του και η αποκτηνωμένη μάζα των «δικαιούχων» ούτε που ψυχανεμίζεται το επερχόμενο φινάλε. Η σωματική πλαδάρωση, η πνευματική απίσχνανση και η ψυχική ευτέλεια μολύνουν τις ανθρώπινες υπάρξεις. Η έσχατη κατάπτωση, η απόλυτη παρακμή είναι παρούσες και οι δαίμονες της διαστροφής χορεύουν πάνω στο κουφάρι του άλλοτε κραταιού δυτικού πολιτισμού. Πού η ελπίς, πού η σωτηρία, ποιό το φάρμακο; Ας μην κρυβόμαστε φίλοι μου. Όλες οι συνταγές απέτυχαν, όλες οι προσπάθειες απέβησαν άκαρπες. Οι ιστορικές θρησκείες εκόμισαν το μήνυμά τους προ πολλών αιώνων και η μαρτυρία τους ξεθώριασε. Ο σύγχρονος κόσμος δεν θέλει υπερβατικούς θεούς να λατρέψει. Τον αρκούν τα καθημερινά θαύματα της μηχανολογίας. Ο μέγας χρησιμοδότης το κατάλαβε νωρίς. Αλλοίμονο, ο Θεός πέθανε! Οι πολιτικές ιδεολογίες μεσσιανικού τύπου απογυμνώθηκαν από την αμείλικτη ιστορική Ειμαρμένη. Οι υπεσχημένοι τεχνητοί παράδεισοι, απεδείχθησαν φρικώδεις κολάσεις. Άρα;

Ξεκάθαρα πράγματα: Ο κύκλος κλείνει, τα σαθρά θεμέλια θα γκρεμίσουν το οικοδόμημα και οι πάντες θα βουλιάξουν στην άβυσσο της απελπισίας. Οι πάντες; Όχι δα. Βλέπετε ακόμα και κατά τη διάρκεια της μεγάλης σκοτεινής νυχτιάς, υπάρχουν κάποιοι που προνόησαν και έμειναν ΑΓΡΥΠΙΝΟΙ. Αυτοί που πέρα από φόβο και ελπίδα τόλμησαν να κοιτάξουν κατάματα την άβυσσο και να της

χαμογελάσουν ειρωνικά. Αυτοί που έριξαν ένα ψυχρό βλέμμα στη ζωή και στον θάνατο, υπερβαίνοντας το παρόν, καλπάζοντας σαν αγέρωχοι καβαλάρηδες. Αυτοί που «εξακόντισαν την πρόκλησή τους στ' αστέρια και τέντωσαν ευήκοον ους στη φωνή του Μεγάλου Ζαχατούστρα για να προετοιμάσουν με σταθερή πίστη τον ερχομό...» του ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΟΥ ΑΝΔΡΑ. Ποιού; Μα φυσικά του Επερχόμενου Ανδρα, του Αιώνιου Πρόμαχου, αυτού που θα διαδεχθεί τον ενσαρκωθέντα Ηλιακό Λόγο, τον Πρώτο Οδηγό.

Στο σκηνικό του επερχόμενου
κατακλυσμού, μόνον ο Εθνικοσοσιαλισμός
δυνήθηκε και δύναται ν' αρθρώσει λόγο

Δεν υπάρχει λόγος να παρατείνουμε την αγωνία των περιεργών. Σ' αυτό το σκηνικό του επερχόμενου κατακλυσμού μόνον ο Εθνικοσοσιαλισμός δυνήθηκε και δύναται να αρθρώσει Λόγο. Γιατί μόνον ο Εθνικοσοσιαλισμός κινήθηκε εντός των ορίων του υπερβατικού συστήματος και των συντεταγμένων της απαράμιλλης πνευματικής δύναμης που απορρέει εκ του Υπερ-Αιώνιου Ενός. Μόνον ο Εθνικοσοσιαλισμός ζωγράφισε τον ομορφότερο πίνακα με την πληρέστερη προοπτική, μόνον ο Εθνικοσοσιαλισμός συνέθεσε την πιο γλυκειά μελωδία των αιώνων, το κατάλληλο ηχητικό υπόστρωμα ενός μεγαλειώδους δράματος, πρελούδιο, ιντερλούδιο και συνάμα φινάλε του συμπαντικού magnum opus. Τέλος, γιατί μόνον ο Εθνικοσοσιαλισμός προσπάθησε να αποκαταστήσει την Προπρωτική, Πρωτογενή, Πολική Παράδοση, παρεμβληθείς ως ειδική δύναμη που επανόρθωσε μερικώς την ισορροπία και επανέφερε την Ιερή Τάξη.

Mέχρις εδώ όλα είναι προφανή. Προσοχή όμως. Σε καιρούς προκεχωρημένης σήψης, ελλοχεύει παντού ο κίνδυνος της σύγχυσης και του αποπροσανατολισμού. Ποιο ήταν ανέκαθεν το μεγάλο όπλο του εχθρού; Μα φυσικά η διαβολή («Η συκοφαντία ήταν ανέκαθεν το όπλο των Γουέλφων», προειδοποιεί ο μαρτυρικός μας βάρδος, ο Εζρα Πάουντ). Η συντονισμένη εκστρατεία του μεταπολεμικού φυράματος βρήκε πρόσφορο έδαφος και απέδωσε δυστυχώς δηλητηριώδεις καρπούς. Ο Εθνικοσοσιαλισμός έτυχε μιας δυσφήμισης άνευ προηγουμένου και η μεγάλη πλειοψηφία των μαζών, μπουκωμένη από τα προπαγανδιστικά ψεύδη του δημοκρατικού συρφετού, μας απέδωσε σατανικές ιδιότητες, ξορκίζοντας έτσι τους δικούς της δαίμονες. Αλλά φυσικά το πρόβλημα δεν είναι αυτό. Εν τέλει η γνώμη των μαζών θα πρέπει να μας είναι αδιάφορη, εφόσον ως ακραιφνείς ελιτιστές θα πρέπει να είμαστε σταθερά οχλολοιδωροι, το δε μίσος των εχθρών θα πρέπει να μας γεμίζει υπερηφάνεια και να μας περιποιεί τιμήν μεγίστην. Το σοβαρό πρόβλημα έγκειται εις το ότι ακόμα και οι αυτοαποκαλούμενοι «δικοί μας» βαδίζουν στο σκοτάδι, χωρίς να βλέπουν την «τύφλα» τους. Για τούτο και οι γραμμές που ακολουθούν αποσκοπούν στην διάλυση ορισμένων ψευδαισθήσεων που αιχμαλωτίζουν ακόμα και υγιείς συνειδήσεις και διαστρέφουν το αληθές νόημα του ακατάλυτου Εθνικοσοσιαλιστικού Λόγου.

ΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Για να τελειώνουμε μια κι έξω. Οχι, κύριοι! Απατάσθε όσοι ταυτίζετε τον Εθνικοσοσιαλισμό με μια στείρα ανθρωπολογική ιεράρχηση επί τη βάσει ενός δερματικού χρωματολογίου. Ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν είναι ούτε ο μηχανιστικός επιστημονικός φυλετισμός, που εδράζεται στα δαρβινικά φληναφήματα ούτε ο πληβειακός ρατσισμός των συμπλεγματικών νοικοκυραίων.

Απατάσθε όσοι εκλαμβάνετε τον Εθνικοσοσιαλισμό ως ιδεολογικοποιημένη εξιδανίκευση του στρατοκρατικού ετατισμού. Ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν απευθύνεται σε οπλοάγνους «άντρακες» της κακιάς ώρας ούτε σε συγκεκαλυμμένους αρρενομανείς που ερεθίζονται με «ένστολες» φαντασιώσεις.

Απατάσθε όσοι συγχέετε τον Εθνικοσοσιαλισμό με τον ιστορικό ναζισμό και μόνο μ' αυτόν, αδυνατώντας να συλλάβετε την υπεριστορική του διάσταση και να βιώσετε τον εσωτερικό του χαρακτήρα.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν έχει καμία σχέση με την ειδωλολατρική χιτλερολαγνεία ούτε με τη μίζερη και άβουλη νοσταλγία ενός θολού παρελθόντος.

Η ανελεύθερη προσωπολατρεία δεν προσιδιάζει σε Εθνικοσοσιαλιστές («Ο Εθνικοσοσιαλισμός όχι μόνον δεν αναιρεί την ελευθερία του ανθρώπου, αλλά και την προϋποθέτει»).

Και για να τελειώνουμε και μ' αυτό το θέμα, στο πονηρό ερώτημα των «άλλων» για το τι αντιπροσωπεύει για εμάς ο Αδόλφος Χίτλερ, η απάντηση είναι ξάστερη σαν τον ουρανό που ατενίζουμε και καθαρή σαν τις συνειδήσεις μας: Για εμάς ο Φύρερ είναι η Ενσάρκωση του Ηλιακού Λόγου, ένας αληθής Πρόμαχος της Αλήθειας, εις εκ των Αβατάρ.

Μια σαρκωμένη μυστηριακή φλόγα, δημιουργημα μιας υπερκόσμιας αλχημικής ένωσης, που παρά τη φαινομενική της παγερότητα, είχε τη δυνατότητα να συναγωνίζεται σε λάμπεις χιλιάδες ήλιους. Ο Φύρερ υπήρξε κάτι πολύ περισσότερο από ιστορικό πρόσωπο, αφού η δράση του απεκάλυψε την υπεριστορική του ταυτότητα. Κατέστη Σύμβολο της Ιερής Μάχης, Ιεροφάντης ο ίδιος και Ιερούργος, Πρωτοπόρος και Οδηγός.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν σου ζητά υποταγή.

Σε καλεί να ζήσεις εν ελευθερία, να βιώσεις

εν αρμονία και να αποβιώσεις εν ηρεμία

Απατάσθε τέλος όσοι αρκείσθε στην κοινωνικοπολιτική διάσταση του Εθνικοσοσιαλισμού, περιορίζοντάς τον στο ενθαδικό πλαίσιο.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν είναι διεκπεραιωτής κοινωνικοπολιτικών υποσχέσεων ούτε η εγγύση της υλικής ευημερίας των ψοφοδεών μικροαστών. Το ιστορικό κεκτημένο της Γερμανίας του μεσοπολέμου απέδειξε βεβαίως την ικανότητα ενός οργανωμένου εθνικοσοσιαλιστικού κράτους να επιλύει επιτυχώς τα κοινωνικά προβλήματα, αλλά αλλοίμονο αν θεωρήσουμε τον Εθνικοσοσιαλισμό υπό την έποψη ενός κοινωνικοπολιτικού συστήματος και μόνο.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Είναι η απόλυτη έκφραση του Άρρητου και η άρρητη έκφραση του Απολύτου. Εκείνη η σιωπηλή βροντή που γιγαντώνει τη βούληση, εκείνο το ανέσπερο εσωτερικό φως που καταυγάζει την ύπαρξη, εκείνη η θεοεπής μελωδία που αναζητά τον ουράνιο ρυθμό για να τραγουδήσει το Ον στην υπερκόσμια ολότητά του.

Είναι το αστείρευτον φρέαρ που αναβλύζει εις τους αιώνας.

Είναι η αριφραδής προφητεία που εμπνέει τους αρσενόθυμους ταξιδιώτες που βαδίζουν στις σκολιές ατραπούς της ύπαρξης.

Είναι η απτή έκφραση του Παραδοσιακού Πνεύματος που είναι Αθάνατο, γιατί είναι κατ' ουσίαν ανώτερο του θανάτου και της αλλαγής.

Είναι η ευγενέστερη απορροή της Αρχής, εκδήλωση της ίδιας της ουσίας, ορατή αντανάκλαση της εσώτερης τάξης της.

Φίλοι και εχθροί, συμπαθούντες και περιέργοι χωνέψτε το μια και καλή: Ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι Αποκαλυπτικός Λόγος, είναι Εσωτερική Εμπειρία είναι Βίωμα. Μπορείτε να συλλάβετε το βαρύ νόημα των ανωτέρω λέξεων; Μπορείτε να καταλάβετε ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι μία ατραπός, για την ακρίβεια Η ΑΤΡΑΠΟΣ που οδηγεί το Ον στην ψηλάφηση του Απόλυτου; Μπορείτε να ακούσετε το ηρωικό του σάλπισμα που καλεί τις ανω θρώσκουσες υπάρξεις να επανεύρουν τη χαμένη τους πληρότητα, αφού πρώτα σκοτώσουν τον κατώτερο εαυτό τους;

Αν ναι, είσθε ευπρόσδεκτοι στο μεγάλο γιορτινό τραπέζι που έστρωσαν για σας οι ένδοξοι νεκροί, ήτοι οι όντως ζώντες, εκείνοι που θυσίασαν τη ζωή τους για να την κερδίσουν επ' άπειρον. Αν όχι, κουρνιαστείτε φοβισμένα στις άχαρες φωλιές σας και χαθείτε στη λήθη των καιρών. Ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν ζητάει την υποταγή κανενός. Σας καλεί να ζήσετε εν ελευθερία, να βιώσετε εν αρμονία και να αποβιώσετε εν ηρεμία.

ΠΟΙΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Για εμάς το μέλλον είναι σίγουρα ρόδινο γιατί θα προκύψει από την κατακρήμνιση του ευτελούς παρόντος. Το αν θα ζούμε για να δούμε το πρώτο φως της χαραυγής που σιωπηλά θα δυναμώνει πάνω από τα σκοτεινά βουνά δεν έχει καμμία σημασία.

Σημασία σε κάθε περίπτωση έχει το ταξίδι και όχι το τέλος του. Στον Εθνικοσοσιαλιστή δεν ταιριάζει ούτε η μικροαστική μεμψιμοιρία ούτε η κούφια έπαρση των φελλών.

Ο Εθνικοσοσιαλιστής καλείται να ΑΓΩΝΙΣΤΕΙ. Πρώτον εναντίον του κατώτερου εαυτού του, δεύτερον εναντίον των Σειρήνων που τον αποπροσανατολίζουν από τον στόχον του, τρίτον εναντίον των εχθρών του. Ο αγών είναι διαρκής και σκληρός, αλλά το έπαθλο αξίζει κάθε θυσία.

Σε κάθε περίπτωση, αυτό που προέχει είναι να εμπλουτίσουμε την εσωτερική μας ποιότητα για να φτιάξουμε έναν Νέο Ανθρώπινο Τύπο.

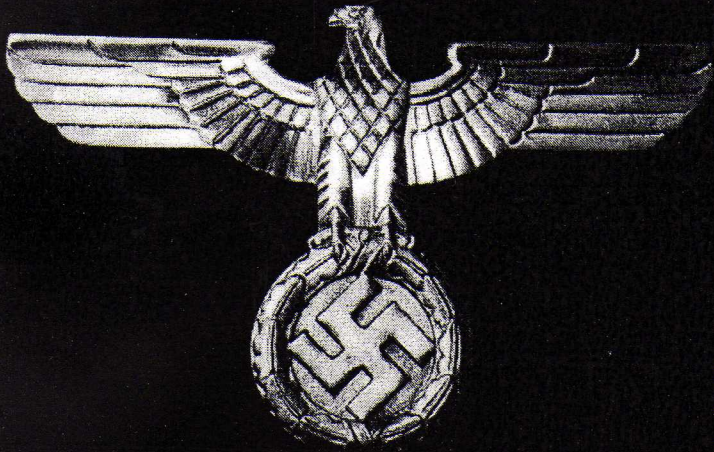
Σύντροφοι μην παρασύρεσθε.

Όλοι οι αγώνες αρχίζουν εκ των ΕΣΩ.

*«Εκεί που τραγουδά η νεκροκεφαλή,
θα γυρίσουν οι στρατιώτες,
οι σημαίες ξανά θα γυρίσουν.
Αλαμείν, Αλαμείν, θα ξαναγυρίσουμε,
ΕΜΕΙΣ θα ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΟΥΜΕ»*

Έζρα Πάουντ

ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΓΙΚΗ ΘΕΑΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

«...Δεν μπορείς να καταφύγεις πουθενά, δεν μπορείς να ζητήσεις τίποτε, δεν μπορείς να ελπίσεις σε τίποτε, δεν έχεις να φοβηθείς τίποτε. Ο κόσμος είναι ελεύθερος: σκοποί και δικαιολογίες, «εξέλιξη», μοίρα και θεία πρόνοια, όλα τούτα είναι μια ομίχλη, εφεύρημα όσων δεν έμαθαν ακόμα να βαδίζουν μόνοι τους και γι' αυτό χρειάζονται δεκανίκια. Τώρα θ' απομείνεις ολομόναχος. Πρέπει να δεις τον εαυτό σου ως κέντρο δύναμης και να γνωρίσεις τη δράση που δεν καθορίζεται πλέον από σκοπούς και αντικείμενα, παρά μονάχα από τον ίδιο της τον εαυτό. Δεν θα κινείσαι πια: όντας απαγκιστρωμένος, εσύ θα κινείς. Κι όσα σε περιβάλλουν θα πάψουν να είναι τα αντικείμενα της επιθυμίας - θα γίνουν τα εργαλεία της δράσης...

...Στην καθημερινή σου ζωή είναι απαραίτητο ν' ακολουθείς μια πειθαρχία, που θα σε καταστήσει ικανό ν' αντιληφθείς ότι κάθε συναισθηματισμός είναι άχρηστος. Στη θέση του βάλε ένα καθαρίο βλέμμα και την κατάλληλη δράση. Ότι κάνει ο χειρουργός: αντί για συμπόνοια και οίκτο, μια επέμβαση που λύνει το πρόβλημα. Ότι κάνει ο πολεμιστής ή ο αθλητής: αντί για φόβο και παράλογη ταραχή μπροστά στον κίνδυνο, η στρατηγαία απόφαση να κάνεις ό,τι περνάει από το χέρι σου...

...Απόσταση ανάμεσα στα ανθρώπινα όντα. Μην αναγνωρίζεις τον εαυτό σου στους άλλους: ποτέ μη νιώσεις ανώτερος, ίσος ή κατώτερός τους. Σ' αυτόν τον κόσμο, τα όντα είναι μόνα, δίχως νόμο, δίχως διαφυγή, δίχως δικαιολογία, ντυμένα μονάχα με τη δύναμη ή την αδυναμία τους...

...Να κατανικήσεις τη μόλυνση της αδελφοσύνης, την ανάγκη ν' αγαπήσεις και ν' αγαπηθείς, την ανάγκη να νιώσεις ότι είσαι μαζί με άλλους, ίσος με άλλους, ενωμένος με άλλους. Εξαγνίσου από αυτό. Με τον καιρό, δεν θα νιώθεις ενωμένος με κάποιον λόγω της συγγένειας, της συμπάθειας, της πατρίδας ή της κοινής ανθρώπινης μοίρας. Θα νιώθεις ενωμένος μονάχα με κείνους που είναι στον ίδιο δρόμο με σένα, στον δρόμο που δεν είναι ανθρώπινος. Θα νιώθεις ενωμένος με κείνους που αδιαφορούν για το ανθρώπινο έθος...»

Τζούλιο Τσεζάρε Αντρέα Έβολα

